

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 596—597

Ἔτος ΚΕ΄.

15 Αὐγούστου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φδλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280 Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἑνωσις - μόνον ἐν Χριστῷ

Ὅταν, μετὰ τὸ ἐνωτικὸν ἐξάμβλωμα τῆς Φλωρεντίας (1439) οἱ τούτου μετασχόντες ἀνατολικοὶ ὑπέστρεψαν, πρὶν ἢ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπήνεγκαν αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν τὴν ψῆφον τῆς καταδίκης καὶ ἐλεεινολόγησαν ἑαυτοὺς διὰ τὸ ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν μετώπων ἐπικολληθέν στίγμα τῶν ἐξωνητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως διηρέθη δεινῶς.

Ὅταν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐμνημονεύθη διὰ πρώτην φοράν τὸ ὄνομα τοῦ πάπα, «ἐγίνε ταραχή, σύγχυσις, θόρυβος, ἠκολούθησε σχίσμα μέγα, ὥστε οἱ εὐσεβεῖς δὲν ἤθελον νὰ χαιρετίσουν τὸν πλησίον ἢ νὰ συμφάγουν, ἢ νὰ συμπιουν, ἢ ὅλως νὰ συναναστραφοῦν ἐκείνους, ὅπου τοὺς εἶχον ὑποψίαν, πὼς εὐρέθησαν ἐκεῖ ὅπου ὁ πάπας ἐμνημονεύθη... ἐδελυκτὴν ἐ-

νόμιζον τὴν τοιαύτην λειτουργίαν, ὅπου δὲ ἐφαίνετο τις ἱερεὺς ἐνωτικός, ἔφευγον ἐξ αὐτοῦ, εἰ δὲ καὶ ἦν πνευματικός, οὐκ ἔτι ἐξωμολογοῦντο εἰς αὐτόν». Οἱ ἀποσταλέντες ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὡς πρέσβεις αὐτοῦ πρὸς τὸν πάπαν βασιλικοὶ ἀρχιδιάκονοι Κωνσταντῖνος Μελιτηνιώτης καὶ Γεώργιος ὁ Μετοχίτης «διὰ τὸ ἐν τῇ Ρώμῃ παραγενέσθαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν λειτουργούντος τοῦ πάπα, ὡς παραβάντες τὰ μέγιστα, τελεία ὑπέπεσον καθαιρέσει ἐν Κωνσταντινουπόλει». Εἰς τὴν μερίδα τῶν τότε «ἐνωτικῶν» (τῶν ὁποίων τήν... τιμὴν ἐζήλωσαν κάποιοι ὅμοιοι σήμερον) ὑπήγοντο, ἐκ φιλοπροσωπείας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, οἱ τοῦ παλατίου, οἱ «μεγάλοι», οἱ κυβερνῶντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐκκλησίας, οἱ κατέχοντες τὰς θέσεις, οἱ σπουδασμένοι Ἰοὶ «διαβάσμενοι» θὰ ἔλεγεν ὁ ἅγιος

Κοσμάς ὁ Αἰτωλός), ἐν γένει οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, ἀνθελωτικοὶ δὲ ἦσαν οἱ μοναχοί, αἱ μοναχαί, οἱ εὐλαβεῖς καὶ ταπεινοὶ ἱερεῖς καὶ ὁ πολὺς ἀπλοὺς λαός, οἱ ὅποιοι τοὺς «ἐνωτικούς» ἀπετροπιάζοντο, ἔφασκόν τε, τὴν τουρκικὴν ἀνθαιρεῖσθαι τῶν ἐπὶ μέσης ὁρᾶν τῆς πόλεως ἀναστρεφόμενην, ἢ τὸν πῖλον θεᾶσθαι τὸν λατινικὸν βασιλεύοντα». Οἱ ἐκ τῶν κατεχόντων τὰς θέσεις ὀλίγοι ἀπομείναντες σταθεροὶ ὀρθόδοξοι, ὠνειδίζοντο ὑπὸ τῶν «ἐνωτικῶν» ὡς ταραξία, ὡς φανατικοί, ὡς ἐναντίοι τῆς ἐνότητος, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς σωτηρίας τοῦ ἔθνους... Ἀφοῦ εἰς τὴν ἀναίδειαν ἔφθασαν ν' ἀποκαλοῦν τὸν ἅγιον Μάρκον Εὐγενικὸν «αἵρεσιάρχην, δαιμονάριον καὶ μαινόμενον» αὐτοὶ οἱ πρῶν συναγωνισταὶ του, ὁ Βησσαρίων (πρὸς τὸν ὅποιον ὁ ἅγιος ἀπήντησε «σύ εἰκοπέλιν τοῦ πάπα καὶ ὡς κοπελὶν τοῦ πάπα ὠμίλησας») καὶ οἱ λοιποὶ ἐξωμόται. — Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐπιθυμητὰς τῆς τοιαύτης ὑποκριτικῆς «ἐνότητος καὶ εἰρήνης» ὁ σοφὸς Γεννάδιος ὁ Σχολάριος ἔλεγεν: «Ἰσμεν αἰτίους τοῦ σχίσματος ἐκείνους τὴν ἀρχὴν γενομένους, οὐ τοὺς ἡμετέρους προγόνους καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ἡδικοιμένοις καὶ παρανομηθεῖσιν οὐ τοῖς ἡδικηκόσι προσκεῖσθαι βουλόμεθα... Τούτοις προστεθείησαν καὶ οἱ νῦν ἀλλότριοι πεπαισμένοι φιλονεικεῖν καὶ παύσαιντό γε κακῶς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν εἰρήνην ζητοῦντες, ἐπὶ καταστροφῇ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀληθείας, ἣν τετήρηκεν ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι καὶ νῦν, καὶ πειρώμενοι συνιστᾶν τὰ πανταχόθεν ἀσύστατα, παύσαιντο δὲ ποτε καὶ ἡμᾶς διώκοντες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν εὐεργετοῦντες κακῶ τοὺς τῆς μόνης ἀληθοῦς καὶ πατρὶου δόξης ἀντεχομένους, ὡς τῆς εἰρήνης πολέμιους, ἣν αὐτοὶ περιθάλλουσι δῆθεν, οὐ γὰρ τῆς εἰρήνης ἡμεῖς ἐχθροὶ τῶν χριστιανῶν, ἢ φίλοι τοῦ πρὸς ἀλλήλους πολέμου, μὴ γένοιτο Θεὸς Βασιλεῦ, ἀλλ' ἐχθροὶ τῆς ιδιωτείας αὐτῶν καὶ τῆς πονηρίας, δι' ἧς τοῖς ὑπερορίοις δόγμασιν ἀνεξετάστως προστίθενται καὶ τῶν γνωρίμων καὶ γνησίων καταφρονοῦσι καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀφιστᾶν αὐτῶν βούλονται καὶ τῆς δι' αὐτῶν σωτη-

ρίας... Εἰ βουλοίμεθα φίλοι καὶ σύμμαχοι εἶναι, οὐδέν τι τῆς αὐτῶν φιλίας ἀπολαύσόμεθα ἕτερον ἢ τὴν πρὸς τοὺς ἀγίους μάχην καὶ τοῖς τῶν μητραλοῶν ὑποκείμεθα νόμοις καὶ ταῖς ποιναῖς· τοῦτο δὲ τὸ καλόν, μήτ' ἐμοί, μήτ' ἄλλω τινὶ συμβαίη παθεῖν...».

Σήμερον κάτι μεγαλόστομοι «δυσκολεύονται» νὰ ἐννοήσουν πῶς οἱ ζηλωταὶ τῆς «θρησκείας τῆς ἀγάπης» ἀποστέργουν τὸν συγχρωτισμὸν μετὰ τῶν «ὑπερορίων» (ἂν ἐγνώριζον οἱ δυστυχεῖς τί τοῖς ἐπιφύλασσεται καὶ τί κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὰ φιλομειδιάματα καὶ τὰς «εὐλαβείας» τῶν φράγκων) καὶ γίνονται αὐτοὶ σοφώτεροι καὶ διακριτικώτεροι τοῦ ἀνωτέρω σοφοῦ καὶ ἡ καρδιά των πλέον εὐαίσθητος τῆς τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἀγάπης, ὅστις παραγγέλλει «χαίρειν αὐτοῖς μὴ λέγετε». Ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων λέγει (συνωδᾷ τοῖς Πατράσιν): «ὅποιος κοινωνεῖ μετὰ τῶν λατίνων εἰς τὰς προσευχάς, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν των ὑπάγη, εἶναι ἀναθεματισμένος· καὶ ὅστις ποιεῖ μετ' αὐτῶν γάμους καὶ αὐτὸς εἶναι ἀναθεματισμένος». Ἐπρεπε νὰ ἔλθουν ἐδῶ εἰς τοὺς ἀγίους Τόπους οἱ «δυσκολευόμενοι» νὰ ἐννοήσουν τὴν «ἀγάπην» τῶν παπικῶν, οἱ ὅποιοι, διὰ τις λατίνους γίνῃ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, κτυποῦν καμπάνες πενθίμως ὡς εἰς ἀποθανόντα...

«Ὅσοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον ἐνεφάνισαν τὰς αἵρέσεις καὶ τὰ σχίσματα, κατέληξαν εἰς τοῦτο ἐλαυνόμενοι ἀπὸ τινος ἀνθρωπίνης κοσμικῆς ἐμπάθειας ἀτομικῆς, παριστῶντες τοῦτο ὡς «κατὰ τὴν γνώμην των καλύτερον». Ἡ Ἐκκλησία ἀποφαινομένη (οὐχὶ πλάττουσα) κοινῶς καὶ ὁμοφώνως, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καθ' ἃ παρέλαβε, δὲν σφάλλει, διότι «σωτηρία ἐν πολλῇ βουλῇ» καί, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, «ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἑμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἢ δὲ οἱ αὐτῶν ἐμπάθεια καὶ μυστικὴ ιδιοτέλεια τοῦ ἐνὸς δὲν ἔχει χώραν ἐν τῇ τοιαύτῃ «βουλῇ». Κατὰ τοὺς πονηροὺς ἡμῶν καιροὺς ἐτεχνουργήθη καὶ τοῦτο τὸ παράνομον καὶ (κατὰ παπιστικὸν τρόπον) ἀντιχριστιανικόν: εἰς ἐπίσκο-

πος «ν' ἀποφασίζη» (καθ' ὃν τρόπον θέλει) ἐπὶ θεμάτων πανορθόδοξων καὶ ἀκολούθως νὰ καλῶνται οἱ ὀρθόδοξοι νὰ συνοδοιπορήσουν! Ὁ Μ. Μεταξάκης, ὁστις, ἐκδιωχθεὶς ἐντεῦθεν (ἐξ Ἱεροσολύμων) διὰ τὴν ἀνταρτικὴν του πολιτείαν, ἀνερριχήθη ἀλληλοδιαδόχως εἰς τέσσαρας θρόνους (ἐπεδίωξε καὶ πέμπτου), ἐνεργῶν ψευδῶς καὶ παρανόμως (ψευδῶς ὠνόμασε τὸ περιβόητον συνέδριόν του, 10 Μαΐου — 8 Ἰουνίου 1923, «πανορθόδοξον» ἐνῶ δὲν μετείχον τούτου αἱ Ἐκκλησίαι καὶ παρανόμως κατέλαβε τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον) ἐξεκόλαψε πρῶτος ὅλα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τοὺς ἀπασχολοῦντας καὶ σήμερον τοὺς ἐγκεφάλους τῶν ρηξικελεύθων καὶ τὰς «κινήσεις», τῶν ὁποίων αἱ σημεριναὶ εἶναι ἡ συνέχεια καὶ ἐκθεμελιωτικὴ συμπλήρωσις· πρώτη δέ, ἡ ταύτισις τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὸ κοσμικὸν ἡμερολόγιον τῆς Δύσεως (κατὰ τὸ ὅποιον, σημειωτέον, οὐδεὶς λαὸς τῆς γῆς τελεῖ τὰς ἐορτάς του, πλην τῶν παπικῶν καὶ προτεσταντῶν). Καὶ ὠμίλει ὁ Μεταξάκης, ὅτε προϋβαίνει εἰς ταῦτα, περὶ «ἐνότητος». Συμφώνως πρὸς τὰ πρακτικὰ τοῦ ἀνωτέρου συνεδρίου του, «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου ἐγένετο πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος», «πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ» καὶ πάλιν, «ἡ διαρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» ὅπερ πανομοιότυπως διακηρύσσουσιν καὶ τὰ ἐπ' ἐσχάτων ἀναφανέντα πονηρὰ «οἰκουμενικὰ συμπόσια»: «ὁ συνεορτασμός τοῦ Πάσχα, πρῶτον θῆμα πρὸς τὸν οἰκουμενισμόν»... Ἐνδιεφέρετο ὁ Μεταξάκης (καθὼς καὶ σήμερον κάποιοι ὅμοιοί του μετὰ τῶν πάντοτε παρουσιαζομένων, θησαυριονηδόν, «κοπελιῶν» των) δι' «ἐνότητα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (ὀνομάζων «ἐκκλησίας» τὰς παρασυναγωγὰς τῶν αἰρετικῶν), ἐνῶ ἡδιαφόρει, ὅτι κατεξέσχιζε τὴν ἐνότητα αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ ἔρχονται ἐκ τῶν ὑστέρων οἱ συνοδοιπορήσαντες αὐτῷ νὰ καλοῦν τοὺς τηρήσαντας τὰ πάτρια εἰς

«ἐνότητα καὶ εἰρήνην» (!) καὶ τοσούτῳ καθίσταται βαρύτερον τὸ κακόν, ὅσῳ «ὕψηλότερον ἴστανται» οἱ τοιοῦτοι καλοθεληταί. Διότι, κατὰ τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεον, «οἶδεν ὁ ἐνεργῶν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας, πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων, ὅτι κατὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ἀσφαλῶς ἀντεχομένων αὐτῆς προσθαλῶν, ἀνδράσι χρησάμενος οὐκ ἐν ἀξιώμασιν ἐξεταζομένοις, ἤκιστα ἡδυνήθη διὰ ταῦτα τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν, ὑποδύεται τοὺς εἰς Πατριάρχας τελούντας».

Ἀδελφοί, μὴ πλανώμεθα. Ὡς λέγει ὁ ἀνωτέρω σοφὸς Γεννάδιος ὁ Σχολάριος, εἰρήνη καὶ ἐνότης καὶ ἀγάπη μόνον ἐν Χριστῷ, ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς ἀληθείας, δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ καὶ σταθῇ· ἐκεῖνοι οἵτινες τὴν διέρρηξαν, ἐκεῖνοι νὰ τὴν ἐπανορθώσουν. Ἐνότης καὶ εἰρήνη στηριζομένη εἰς τὴν ἐμπάθειαν καὶ τοὺς κρυφίους ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς «καλὰς διαθέσεις» ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸν καιροσκοπισμὸν καὶ εἰς τὰς περιστάσεις, οὐδέποτε γίνεται εἰς τὰ πνευματικὰ (μᾶλλον ἢ φθορὰ καὶ ὁ πεμπτοφαλαγγιτισμὸς εἰσχωρεῖ) καὶ διὰ κάθε διαρρήκτην ἰσχύει ἐκεῖνο, ὅπερ λέγομεν πρὸς τὸν παπισμὸν, ὅτι ἐνότης δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἀφοῦ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ ἔνθα εὐρίσκετο ἀπ' ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία.

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχὸς Ἀγιοταφίτης

«ΗΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίτσηρας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμας	15.—
»	Ἑτησία »	30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησία »	4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 22

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του 'Αθηναγόρα»
συγγραφή του 'Αρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς 'Εκκλησίας
'Επιφανίου Θεοδωροπούλου

'Αλεξάνδρου Καλομοίρου

5. 'Η παραποίησης τῆς ιστορίας

Καί εἶπεν ὁ 'Ιησοῦς· εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται. Καί ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· μή καὶ ἡμεῖς τυφλοὶ ἐσμεν;

Εἶπεν αὐτοῖς ὁ 'Ιησοῦς· εἰ τυφλοὶ, ἦτε οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν νῦν δὲ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει.

'Ιωάν. Θ 39—41

Ἀλλὰ ἡ «'Επιστολιμαία Διατριβή» δὲν ἐσεβάσθη οὔτε τὴν Ἱστορίαν καὶ ἡ ἀσέβεια τοῦ συγγραφέως τῆς ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκεφαντήσῃ τὴν 'Εκκλησίαν ὅτι... «ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἡ ν ε ί χ ε τ ο καὶ τὸν Πάπαν καὶ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ». Ἰδοὺ τὴν γράφει στὸν μαθητὴν του:

«Μὴ λησμονεῖς ὅτι τὰ πρωτεῖα καὶ τὰ FILIOQ VE τοῦ Πάπα δὲν ἐνεφανίσθησαν οὔτε κατὰ τὸ 1054, ὅτε ἀπεκηρύχθη ἡ Ρώμη, οὔτε κατὰ τὸ 1053 οὔτε κατὰ τὸ 1052. Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους προηγουμένως ἐδιδάσκοντο ταῦτα ἐν τῇ Δύσει. Καὶ ὅμως ἡ 'Εκκλησία — οἰκονομία χρομένη — ἠνείχετο καὶ τὸν Πάπαν καὶ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ. Ναὶ π. Νικόδημος. Αὐτὸς οὗτος ὁ μέγας Φώτιος οὐ μόνον ἠνείχετο ἐπὶ μακρὸν νὰ μνημονεύῃ, ἐν τοῖς Διατύχοις τοῦ κακοδόξου Πάπα, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔτει 885 ἔγραψε περὶ τοῦ πρὸ τριετίας ἀποθανόντος Πάπα Ἰωάννου Η' : «Οὗτος τοίνυν ὁ Ἰωάννης ἡμέτερος, ὁ τὸν νῦν ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖος δὲ τὴν εὐσέβειαν... Οὗτος ὁ κεχαριστομένος τῆς Ρώμης 'Αρχιερεὺς...» («Περὶ τῆς τοῦ 'Αγ. Πνεύματος μυσταγωγίας, κεφ. 89) "Ὁ! Ἐὰν ἔζων τότε ὀρεισμένοι σύγχρονοι ΤΠΕΡζηλωταὶ τῆς ΤΠΕΡορθόδοξοι. Δὲν θὰ ἐδίσταζαν, ἐνεκα τῶν ἀνωτέρω ἐκφράσεων φ ι λ α φ ρ ο σ ὺ ν η ς, νὰ ρίψωσι κατὰ πρόσωπον τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός τὴν «ρετινιάν» τοῦ προδότου.»

Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ ὅτι οἱ κακοδοξίες τοῦ Παπισμοῦ ἐνεφανίσθησαν πολὺ πρὸ τοῦ 1054. Τὸ, ἀσύστολο καὶ πονηρὸ ψεῦδος τοῦ λο-

γιωτάτου συγγραφέως τῆς «διατριβῆς» εἶναι ὅτι ἡ 'Εκκλησία ἡ ν ε ί χ ε τ ο τὶς κακοδοξίες. Δὲν πιστεύει κανεὶς στὰ μάτια τοῦ διαβάζοντος τὴν «'Επιστολιμαία Διατριβή». Ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς καταδίκαζης τοῦ Παπισμοῦ, ὁ πρωταίτιος τῆς ἀποπομπῆς τῶν κακοδόξων Λατίνων ἀπὸ τὴν 'Εκκλησίαν, ἐμφανίζεται ὡς ἡ ν ε χ ὁ μ ε ν ο ς τὴν κακοδοξίαν!!!

Ὁ 'Αρχιμανδρίτης 'Επιφάνιος Θεοδωροπούλος ἐκμεταλλεύεται ἐδῶ μία ἐσφαλμένη ἰδέαν ποὺ εἶναι πολὺ διαδεδομένη, ὅτι δῆθεν τὸ Σχίσμα χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1054. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι ὅτι τὸ 1054 ἐγράφη ἀπλῶς ὁ ἐπίλογος τοῦ Σχίσματος. Ἡ Σύνοδος ποὺ κατεδίκασε τὸν Παπισμὸν καὶ τὶς κακοδοξίες τῆς Δύσεως, ἡ ἐπίσημος Σύνοδος μὲ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν Πατριαρχείων δὲν συνεκλήθη στὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ Κηρολαρίου τὸ 1054 ἀλλὰ ἐπὶ Φωτίου τὸ 867.

«Τῷ ὄντι, γράφει ὁ Καθηγητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Μπαλάνος, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 867 συνήλθε σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρισταμένων καὶ πατριαρχικῶν ἀντιπροσώπων, ἡτὶς ἀνεδειμάτωσε τὸν Πάπαν Νικόλαον καὶ τοὺς εἰς Βουλγαρίαν μεταβάντας παπικούς ἀπεσταλμένους. Οὕτω σ υ ν ε τ ε λ ἔ σ θ η τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν δύο 'Εκκλησιῶν. («'Αρθρον «Φώτιος Α'» Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδειᾳ). Ὅπως γράφει ὁ ἴδιος ἐν τῷ ἴδιῳ ἄρθρῳ: «Τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου ἀπηθανάτισθη κυρίως, διότι συνεδέθη ἀναποσπάστως μὲ τὸ σχίσμα τῶν 'Εκκλησιῶν.»

Τὸ Σχίσμα λοιπὸν δὲν συνετελέσθη τὸ 1054, ὅπως θέλει ὁ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς» νὰ πιστέψουν οἱ μαθηταὶ του, ἀλλὰ τὸ 867, μόλις δηλαδή οἱ διάφορες κακοδοξίες ποὺ μέχρι τότε ἦσαν ἀπλῶς τάσεις καὶ θεολογούμενα τοῦ δυτικοῦ κόσμου πῆραν σὺν πρόσωπον τοῦ Πάπα Νικόλαου Α' συγκεκριμένη μορφή. Ἡ 'Εκκλησία οὐδέποτε ἠνέχθη ἐπὶ οἰονδήποτε χρονικὸ διάστημα τὸν κακοδόξον Παπισμὸν ἀλλὰ τὸν κτύπησε κατακέφαλα μόλις σήκωσε τὸ ἀπαίσιο κεφάλι του. Ὁ κακοδόξος Παπισμὸς καταδικάστηκε ἐπὶ Φωτίου μὰ γὰρ πάντα καὶ οὐδέποτε ἔγινε οὔτε εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ γίνῃ ἄρσις τῆς καταδί-

κης αὐτῆς. Ἐγιναν μόνον ἀνανεώσεις καὶ ἐπισφραγίσεις τοῦ ἐπὶ Φωτίου ἀναθεμάτων. Ἄν μετὰ τὸ 867 ὑπῆρξαν περίοδοι συμφιλώσεως μετὰ τὴν Ρώμην αὐτὸ δὲν ὀφείλεται σὲ ἀνοχή τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς κακοδοξίας ἀλλὰ ἀντιθέτως στὸ γεγονός ὅτι κατὰ περιόδους ἡ Ρώμη ὑπέστειλε τὰς κακοδοξίας τῆς καὶ ὁ Πάπας ἐμφανίζοταν μετὰ τὸ πρόσωπο τοῦ παλαίου Ὁρθόδοξου Ἐπισκόπου.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη ὅταν τὸ 872 ἀνῆλθε στὸν θρόνον τῆς Ρώμης ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ Η΄. «Ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦν ἐπὶ ζωῆς αὐτοῦ ὁρθόδοξος, ὡς καὶ Λέων ὁ Γ΄ ἔχοντες μαρτύριον ἀναντίρρησης», γράφει ὁ Ἅγιος Νεκτάριος στὸ θαυμασιὸν βιβλίον του «Μελέτη Ἱστορικὴ περὶ τῶν Αἰτίων τοῦ Σχίσματος». Τόμος Α΄ σελ. 290.

«Ὅτι ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ Η΄ ἦν ὁρθόδοξος καὶ φύλαξ τοῦ ἱεροῦ Σημβόλου τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων ἡτοῦ τῆς κοινῆς τῶν χριστιανῶν παρακαταθήκης καὶ ἐφάμιλλος τοῦ ἐν Μακαρίους Λέοντος τοῦ Γ΄ τέσσαρας ἀπαγορευτοῦς μαρτυρίας ἔχοντες. Ἰδε Ἐγκυκλ. τῆς Μιᾶς Ἀγ. Καθολ. καὶ Ἀποστ. Ἐκκλ. τοῦ 1863 σελ. 96—108» γράφει ὁ ἴδιος Ἅγιος στήν σελ. 296 τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου του. Τὸν Πάπα αὐτὸν τόσο τὸν ἐμίσησαν οἱ ἀδιάλλακτοι Λατίνοι γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν του ὥστε τὸν κατηγοροῦσαν ὡς θηλυτροπὴ «καὶ ἐκ τούτου ἐπλάσθη ὁ μῦθος περὶ τῆς παύσεως Ἰωάννης» (Βλέπε Μεγ. Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια ἄρθρον Ἰωάννης Η΄ πάπας Ρώμης).

Πράγματι ὁ Πάπας αὐτὸς τῆς Ρώμης Ἰωάννης Η΄ ἀπέστειλε ὡς ἀντιπροσώπου του στὴν Κωνσταντινούπολιν τρεῖς λεγάτους γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν Οἰκουμένην Σύνοδο τοῦ 879 καὶ ἐπεκύρωσε τὰ ὑπὸ τῆς Συνόδου ἀποφασισθέντα. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἡ ὁποία συνήλθε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Φωτίου ἀναθεμάτισε ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ προσθέσῃ κατὰ τὸ σήμα τοῦ τῆς πίστεως καὶ ἄρα ἀναθεμάτισε ὅλους ἐκείνους τοὺς Λατίνους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Φωτίου καὶ τοῦ Ἰωάννου ποὺ ἦσαν ὑπὲρ τῆς αἵρεσεως τοῦ FILIOQUE. Ἐκτὸς τούτου ἡ Σύνοδος αὕτη καὶ οἱ λεγάτοι τοῦ Πάπα Ἰωάννου ὄχι μόνον ἐξέσωσαν τὸν Φώτιον πρὸς τὸν Πάπα ἀλλὰ στοὺς πολυχρονισμούς τῆς ἀνέφερε πρῶτα τὸν Φώτιον καὶ ὕστερα τὸν Πάπα, ὅταν δὲ ὁ Καισαρείας Προκάσιος ἀνέκραξε: «τοιοῦτον ἔπρεπεν ἐπ' ἀληθείας εἶναι τὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου τὴν ἐπιστοσίαν λαχόντος» ἀναφερόμενος στὸν Φώτιον, οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Πάπα ὄχι μόνον δὲν διεμαρτυρήθησαν ἀλλὰ ἐπεκύρωσαν τὸν λόγον εἰπόντες: «καὶ ἡμεῖς οἱ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς κατοικοῦντες ταῦτα ἀπαύομεν», δηλαδή παρεδέχθησαν τὸν Φώτιον ὡς ἀνώτερον τοῦ δικοῦ τους Πάπα. Ἔτσι τὸσον ἡ αἵρεσις τοῦ FILIOQUE ὅσον καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν Σύνοδο καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης ἐπεκύρωσε τὰ ὑπὸ τῆς Συνόδου ἀποφασισθέντα.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν διὰ τῆς Συνόδου τοῦ 879 ὁ Πάπας Ἰωάννης ἐπισήμως κατεδίκασε τὰς κακοδοξίας τῶν Λατίνων δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ σ' αὐτὸν ἐφαρμογὴ ἡ καταδίκη τοῦ κακοδόξου Παπισμοῦ ποὺ ἔγινε στὴν Σύνοδο τοῦ 867. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἦ-

ταν κακοδόξος ὅπως ὁ προκατόχος του Νικόλαος ἀλλὰ εἶχε ὁρθόδοξον ὁμολογία. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἀνοχή τῆς κακοδοξίας τὴν ὁποία ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδορόπουλος ἀποδίδει στὸν Φώτιον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν;

Τὸ κείμενον τοῦ Φωτίου τὸ ἀναφερόμενον στὸν Ἰωάννην τὸ παραθέτει ἀπὸ σκοποῦ σοβαρὰ ψαλιδισμένο ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς. Καὶ τοῦτο διότι ἂν τὸ παρέθετε ὁλόκληρον θὰ φαινόταν καθαρὰ ὅτι ὁ Φώτιος ἔγραφε ἐγκωμιαστικὰ γιὰ τὸν Ἰωάννην ὄχι γιὰ λόγους κοσμικῆς φιλοφροσύνης συγκαλύπτων τὴν κακοδοξίαν του, ὅπως θέλει νὰ πείσῃ τὸν μαθητὴν του, ἀλλὰ διότι θεωροῦσε εἰλικρινὰ τὸν Ἰωάννην γενναῖον ἀγωνιστὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σύμμαχόν του στὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Ἰδοὺ πὼς ἔχει τὸ κείμενον χωρὶς τὸ ψαλιδισμὸν τοῦ π. Ἐπιφάνiou: «Ὁ δὲ ἐμὸς Ἰωάννης—ἐμὸς δὲ τὰ τε ἄλλο καὶ ὅτι πλέον τῶν ἄλλων ἐξωκεῖνται τὰ ἡμέτερα—οὕτως τοίνυν ὁ Ἰωάννης ἡμέτερος, ὁ τὸν νοῦν ἀνδρείος, ἀνδρείος δὲ τὴν εὐσέβειαν, ἀνδρείος δὲ μισεῖν καὶ καταβάλλειν ἀδικίαν ἀδικίαν πάντας καὶ δυσσεβεῖαν... Οὗτος ὁ κεχαριστωμένος τῆς Ρώμης ἀσχερὺς...» (Περὶ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μυσταγωγίας, κεφ. 89).

Πὼς ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν κακοπιστίαν τοῦ συγγραφέως τῆς διατριβῆς; Ὁλόκληρη τὴν φράσιν: «ἀνδρείος δὲ τὴν εὐσέβειαν, ἀνδρείος δὲ μισεῖν καὶ καταβάλλειν ἀδικίαν ἀδικίαν πάντας καὶ δυσσεβεῖαν» τὴν ἐβγαλε ἀπὸ τὴν μέση γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κατασκευάσῃ τὸ ἐλαχίστην ὅτι δῆθεν ὁ Φώτιος ἐπαινοῦσε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ὀνόμαζε «εὐσεβεῖ» παρ' ὅσον ὅτι γινώριζε ὅτι ἦτο κακοδόξος. Διαβάζοντας τὰ λόγια τοῦ Φωτίου χωρὶς τὴν ψαλιδισμένην φράσιν ἀγανακτεῖ κανεὶς καὶ διερωτᾶται πὼς ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἱστορία ὀνόμασαν Μέγα ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος χάριν κοσμικῆς φιλοφροσύνης ἐξέκρινε τὰ ὅσα εἶχε πρὶ καὶ γράφει στὸ παρελθὸν κατὰ τῆς παπικῆς κακοδοξίας καὶ ὀνόμασε ἀνδρεῖον, εὐσεβεῖ καὶ κεχαριστωμένον τὸν δυσσεβεῖ καὶ κακοδόξον Πάπα τῆς Ρώμης. «Μὴ συγκρίψετε» μᾶς λέγει ὁμοῦ ὁ π. Ἐπιφάνιος; «ἔτσι φερόταν πάντοτε ἡ Ἐκκλησία, οἰκονομία χρομένη...!» «Ὅσοι ἀγανακτοῦν κατὰ τῆς τοιαύτης ὑποκρισίας εἶναι ΤΙΠΕΡΉνοισι καὶ ΤΙΠΕΡ ὁρθόδοξοι.»

Ἀλλὰ παρ' ὅλα ὅσα λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς γιὰ νὰ καταβάσῃ τὸν Μέγα Φώτιον στὸ ὑποβρύχιον ἐπίπεδον τῶν φίλων τοῦ Ἱεροσλῶν, τὸ κείμενον ποὺ αὐτὸς θέλησε νὰ ψαλιδίσῃ ὑπάρχει καὶ βοᾷ. Ὁ Μέγας Φώτιος ἐξημνεῖ τὸν Ἰωάννην γιὰ τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τῆς δυσσεβείας καὶ τὴν ἱκανότητά του νὰ καταβάλλῃ τὴν κακοδοξίαν, πράγματα ποὺ ὅλοι οἱ σύγχρονοί του τὰ ἐγνώριζαν.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἀνοχή τῆς κακοδοξίας ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Φωτίου;

Ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ Πάπα Ἰωάννου τόσο μεγάλη ἀναστάσις προεκάλεσε στὸ κακοδόξον λατινικὸ περιβάλλον τοῦ ὥστε ἐπὶ αἰῶνας ὁ Πάπας αὐτὸς ὑπῆρξε τὸ ἐπίκεντρον τοῦ μίσους τῶν υπερασπιστῶν τοῦ κακοδόξου Παπισμοῦ. «Ὅπως δὲ νοήσης ἤλπιον ταπεινῶσιν ἔφερεν αὕτη ἡ Σύνοδος εἰς τε τὴν παπικὴν ἀ-

γερωχίαν καὶ ὀφρῦν, καὶ ἡλικίην πληγὴν θανάσιμον εἰς τὴν αἰρεσὶν ἀναλόγισαί μοι τὸν ἀγῶνα, τὴν ἀμνηστίαν, τὰς πρὸς ἀλλήλους ἀντιρρήσεις τῶν τῆς Παπικῆς μερίδος ὑπερασπιστῶν, οἱ ὅποιοι «τὴν πρὸς Φώτιον ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου Πάπα πεπλασμένην μεθ' ὅρκου μικροῦ δεῖν διαβεβαίουνται... τῶν δὲ ἐν τῇ ταύτῃ πράξει τοῦ Ἰωάννου εὐφροσύνων μὲν τὸ ἔπακρον τῆς δυσσεβείας.. διὰ τὸ συμφωνῆσαι τοῖς σχισματικοῖς διαβεβαίουντων δέ, ὅτι ἅπαντα τῇ οἰκείᾳ αὐτοῦ πληροφορίᾳ ἔπρασεν ἄνθρωπος τε ὢν καὶ μαλθακὸς τὴν γνώμην καὶ φοβηθεὶς τοὺς Γραικοὺς ποδὶς τότε μὴδὲν φοβερόν ἔχοντας, ἡτήθη ὑπὸ τοῦ Φωτίου ὄθεν ἀντὶ Ἰωάννου Ἰωάννα μετωνομήσθῃ, ἕξ οὐπερ καὶ ὁ τῆς Παπίσσης Ἰωάννας λόγος διεφημίσθῃ παρὰ τοῖς παπισταῖς». (Ἐκ τῶν Παπιστικῶν ἐλέγχων Ἡλία Τανταλίδου Τομ. Β' Παρ. 30 σελ. 243).

Δὲν ὑπῆρξε λοιπὸν ποτέ στὸν Φώτιο «ἀνοχή κακοδοξίας».

Ἀλλὰ ἴσως ὁ ἀδίστακτος συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς» νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ κακοδοξία τοῦ Παπισμοῦ ἦτο πολὺ προγενέστερη καὶ αὐτοῦ τοῦ Φωτίου καὶ ἡ Ἐκκλησία—οὐκονομία χρομένη—ἤνειχετο.

Πράγματι εἶναι γνωστὸ ὅτι πολλοὶ μελετηταὶ ἀνεγνώρισαν τὰ σπέρματα τῆς αἵρέσεως τοῦ FILIOQUE σὺν μεγάλῳ διδάσκαλῳ τῶν δυτικῶν Αἰθουστίνῳ. Ἦδη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Α' καὶ Β' ἑκατονταετηρίδος γίνονται συζητήσεις γύρω ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἀπὸ Λατίνους θεολόγους. Τὸ FILIOQUE προκοιῆκε τὴν ἐμφάνισί του στὴν Ἰσπανίαν, κυρίως στὶς συνόδους τοῦ Τολέδου τὸ 547 καὶ 589. Ἦταν μιὰ δοθολογιστικὴ προέκτασις ποὺ προήρχετο ὅμως ἀπὸ δοθόδοξα ἐλατήρια κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θεολογικοῦ πολέμου ἐναντίον τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν τὸ FILIOQUE μεταπηδᾷ στὰ τοπικὰ σύμβολα τοῦ φραγκικοῦ κράτους λίγο μετὰ τὸ 767. Ἀρχισε νὰ παίρνῃ ἐπικίνδυνες διαστάσεις στὰ χέρια τῶν θεολόγων τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου ἀλλὰ παρέμενε πάντοτε μιὰ θεολογικὴ γνώμη χωρὶς οἰονδηρῶς ἐπίσημο χαρακτῆρα. Ὅταν ὁ Κάρολος ὁ Μέγας ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Πάπα Λέοντα Γ' (+816) νὰ προσθέσῃ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τὸ FILIOQUE, ὁ Πάπας ἀπέκρουσε τὴν προσθήκην καὶ ἐταποθέτησε στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου δύο ἀργυρὰς πλάκες ποὺ εἶχαν χαραγμένο τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ λατινικὰ χωρὶς τὸ FILIOQUE.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα αὐτὸ διμορφοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ ὡς ἀντίδρασις τῆς προσδεικτικῆς ἐλαττώσεως τῆς σημασίας τῆς Ρώμης. Τὴν τελειότερή του ἀνάπτυξιν ἔλαβε μὲ τὰς ψευδοσιδωριεῖς διατάξεις κατὰ τὰ μέσα τοῦ Θ' αἰῶνος. Πρῶτος ὁ ἀναθεματισθεὶς ἀπὸ τὸν Φώτιο Πάπας Ρώμης Νικόλαος Α' ἐζήτησε νὰ ἀφαρισθῇ τὶς διατάξεις αὐτῆς. Ὅπως γράφει ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Βασίλειος Στεφανίδης στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία του, «ὁ περὶ κοσμοκρατορίας ἀγὼν (τῆς Ρώμης) ἤρchiεν ἤδη ἀπὸ τοῦ Νικολάου τοῦ Α' (858—867) κατὰ τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ, «ὁ Νικόλαος ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου αὐτοκράτορα ἐαυτὸν ἐποίησε! Οὕ-

τως, ἀκόμη καλύτερον ἐξηγγεῖται, διὰ τὴν αὐτοῦ ἡσχισε τὸ σχίσμα» σελ. 345.

Ὅταν ὁ Νικόλαος ἐπεχείρησε νὰ βάλλῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τὴν ἐξάρτησίν του ἡ Ρωμιοκὴ Ἐκκλησία δὲν εἶχε ἀκόμη τὴν προσθήκην τοῦ FILIOQUE στὸ σύμβολό της. Ἐν τούτοις ὁ Νικόλαος εἰσήγγειε ἐπίσημως τὴν διδασκαλίαν τοῦ FILIOQUE στὴν Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία. Ὅπως γράφει στὴν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία» ὁ Β. Στεφανίδης: «Ἡ περὶ τοῦ FILIOQUE διδασκαλία, εἰσαχθεῖσα ἐπὶ σὴ μ ω ς εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, ἔπαυεν εἰς τὰς μεταξὺ δυτικῆς καὶ ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας σχέσεις νὰ εἶναι θ ε ο λ ο γ ο ὑ μ ε ν ο ν ζήτημα παρουσιάζετο πλέον ὡς ἐκκλησιαστικὸν δ ό γ μ α. Διὰ τοῦτο πρῶτος ὁ Φώτιος ἐπολέμησε τὴν διδασκαλίαν ταύτην ὡς αἰρετικὴν... Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Ρώμης Νικολάου εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, τὸ παπικὸν πρωτεῖον ἐξῆλθε πλέον τῆς θεωρητικῆς καὶ ἀορίστου μορφῆς, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε διέτρεχε, καὶ ἔλαβε πρακτικὴν καὶ ὠρισμένην μορφήν.» (σελ. 354).

Βλέπει λοιπὸν κανεὶς ὁλοκλήρως ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἀνοχή τῆς Ἐκκλησίας πρὸς «τὸν Πάπα καὶ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ». Μόλις οἱ κακοδοξίαι ποὺ ὡς θεολογούμενα κυκλοφοροῦσαν στὴν Δύσι πῆραν συγκεκριμένη δογματικὴ μορφή ἐπὶ Νικολάου τοῦ Α' ἡ Ἐκκλησία τις ἐκτύπησε μὲ τὸ ἀνάθεμα τῆς Συνόδου τοῦ 867. Ὅταν πάλι ἐγίνε ὑποστολὴ τῶν κακοδοξιών τῆς Ρώμης ἀπὸ τὸν Πάπα Ἰωάννην τὸν Η', ὁ Φώτιος δὲν εἶχε λόγους νὰ μὴ ἀποκοτασθῇ τὶς σχέσεις του μὲ μιὰ Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας τὸν προκατήμενο ἔβλεπε νὰ μισῇ καὶ νὰ καταβάλλῃ «ἀδικίαν πᾶσαν καὶ δυσσεβειαν».

Ὁ κακόδοξος Παπισμὸς κατεδικάσθη εὐθὺς μὲ τὴν ἐνεφανίσθη ἐπίσημος καὶ δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἄρσις αὐτῆς τῆς καταδίκης οὔτε μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ποτέ ἄρσις τῆς καταδίκης τοῦ κακοδόξου Παπισμοῦ. Ὁ Παπισμὸς κατεδικάσθη μὴ γιὰ πάντα τὸ 867. Τὸ 879 ἀπεκατεστάθησαν οἱ σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὴν Ρώμην, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὴν παπικὴν Ρώμην. Οἱ σχέσεις τῆς ἀπεκατεστάθησαν μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ρώμην. Δὲν ὑπεχώρησε ἡ Ὁρθοδοξία. Ἀλλάξε ὁ Πάπας Πέδανος ὁ κακόδοξος καὶ ἦρθε Ὁρθόδοξος. Ὁ Ἰωάννης Η' ἀπεκήρυξε τὶς πλάνες τοῦ Νικολάου Α' καὶ ὑπέγραψε αὐτὴν τὴν καταδίκη διὰ τὸν ἀντιπροσώπων του στὴν Σύνοδον τοῦ 879. Δὲν ὑπῆρξε ποτέ οἰκονομία πρὸς τὴν κακοδοξίαν. Ἐπῆρξαν μόνον μεταπηδήσεις τῆς Ρώμης ἀπὸ τὴν κακοδοξίαν στὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ τανάπαλιν πράγμα ποὺ ἔκανε τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν νὰ εἶναι ἄλλοτε φιλικὰ καὶ ἄλλοτε ἐχθρικὰ διακείμενη πρὸς αὐτὴν μέχρι τὸ 1054 ὅταν πλέον ἡ Ρώμη ὀριστικῶς κατεστάλαξε στὴν κακοδοξίαν.

Στὴν οὐσία ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδορόπουλος δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἀθηναγόρα ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι πρὸ τοῦ 1054 ὑπῆρχε κοινονία Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως παρὰ τὶς δογματικὰς διαφορὰς. Ἐν τούτοις εἶναι γνωστὸ ὅτι ὄχι μόνον κοινονία δὲν ὑπῆρχε πρὸ τοῦ 1054 ἀλλὰ οὔτε καὶ στὰ δι-

πτυχα δὲν ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα. Περισσότερο ἀπὸ ἓναν αἰῶνα πρὸ τοῦ 1054 περὶ τὸ 906 ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικόλαος ὁ Μυστικός ἀναφέρει στὶς ἐπιστολὲς του (53 καὶ 54) πρὸς τὸν Ρώμης Ἰωάννη τὸν Γ' ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα δὲν ὑπῆρχε στὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Ἐξοσι χρόνια διπλαδὴ μετὰ τὸν Ὁρθόδοξο Πάπα Ἰωάννη τὸν Η' τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα ἦταν ἤδη οὐσιμὸ ἀπὸ τὰ δίπτυχα.

Ἀλλὰ ὅποιος θέλει νὰ ζυγίσῃ καλύτερα τὴν ἔκτασι τῆς ἱστορικῆς ἀπάτης τοῦ λογίου τῆς «διατριβῆς» —ἀπάτης τῆς ὁποίας θῆμα εἶχα πῆσει καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ γράφων στὸ παρελθὸν ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπιστοσύνης πού μοῦ εἶχαν ἀμπνεύσει πρὸς αὐτὸν κοινὸι φίλοι καὶ γνωστοί—καὶ θέλει νὰ δῇ τί εἶδους ἦταν ἡ περιφρημὴ ἀνοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κακοδόξο Παπισμὸ, ὥς διαβάσῃ τὸν ἀναθεματισμὸ πού ἀφῆσαν ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα τῆς Ἀγίας Σοφίας ὁ Οὐμβέρτος καὶ οἱ ἀλλοῦς ἀποστολισμένοι τοῦ Πάπα ἐκεῖνοι τὸ Σάββατο τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1054. Τὶ ἐγράφετο στὸ αἰτιολογικὸ ἐκείνου τοῦ ἀναθεματισμοῦ; Οἱ Ὁρθόδοξοι, κατὰ τοὺς παπικούς ἀντιπροσώπους, εἶναι ἄξιοι ἀναθέματος ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διότι: «ἀναβαπτίζουσι τοὺς Λατίνους, θεωροῦσιν ἔργα καὶ μυστήρια μὲν ὅν τὰ ἰδικά των, τρέφουσι κόμην καὶ γένεια καὶ δὲν δέχονται εἰς κοινὸν τὰς τούτων τὰναντία πράττοντας κληρικούς.» (Ἐκκλ. Ἱστορία Β. Στεφανίδου σελ. 378)

Ἐμεῖς πού δὲν εἶμαστε θεολόγοι ἀλλὰ «ορθοπεδικοί γιατροί», ὅπως μὲ περιφρόνησι σημειώνει ὁ π. Ἐπιφάνιος, καὶ δὲν ἔχομε διδαχὴ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία στὸ Πανεπιστήμιον, ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι μαθηταί του, οἱ μοναχοὶ καὶ πλῆθος εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εὐκολὰ ἀποδεχόμεθα τὶς διαβεβαιώσεις ἑνὸς λογίου θεολόγου ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ αἰῶνας ἠνεύχετο τὴν κακοδοξίαν τοῦ Παπισμοῦ. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δύναμις πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ πλανοῦν καὶ νὰ ἐξαπατοῦν τὸ Ὁρθόδοξο κοῖμνιο. «Ὅλοι ἔχομε τὴν τάσι νὰ τοὺς πιστεύοιμε μὲ χρεὶς ὅτου κάποιο γεγονός μᾶς κάνει νὰ ἀρχίσουμε νὰ ἀμφιβάλλοιμε γιὰ τὴν τιμότητά τους. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ συνέβη καὶ μ' ἐμένα τὸν ἴδιον. Ὅταν τὸ 1966 εἶχα πάει στὴν Ἀθήνα γιὰ προσωπικὰς μου υποθέσεις ὁ π. Ἐπιφάνιος μὲ ἐκάλεσε στὸ σπίτι του. Συζητήσαμε γιὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι. Τοῦ ἐξομολογήθηκα τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀνησυχίες μου. Μὲ διαβεβαίωσε ὅτι ἔχουνσι γνῶσιν οἱ φίλακες ἀλλὰ ἀνέχονται —οἰκονομῶν χρόμενοι—τὶς κακοδοξίες τοῦ Ἀθηναγόρα ὅπως συνέβη καὶ ἄλλοτε στὴν Ἱστορία μὲ τὸν Παπισμὸ μέχρις ὅτου φθάσαμε στὸ Σχίσμα τοῦ 1054. Τὸν πίστεψα τότε διότι τοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ δὲν μῆτρα στὸν κόπο νὰ μελετήσω ὁ ἴδιος τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία γιὰ νὰ δῶ ἂν μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνον τῶν Ἀθηνῶν καθόσαν τότε ὁ Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος στὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχε ὀρθόδοξο ὁμολογία. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ ἔχοιμε ἐλπίδες καὶ νὰ μὴ θέτομε ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὰ ναυοπρίσματα τῶν λογίων πού εἶχαν μάλιστα τὴν

φήμη συντηρητικῶν Ὁρθοδόξων. Βέβαια θὰν ἔπρεπε ὁ Χρυσόστομος καὶ ἀντῆθε στὸν θρόνον ἐκεῖνον ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος οἱ ἐλπίδες μας ἐξατμίσθηκαν καὶ διακόψαμε καθε κοινωνία μὲ τὴν Νεοσημερολογητικὴ Ἐκκλησία. Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν π. Ἐπιφάνιον μὴ μεταφρόντας νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ ἀνεχόταν καὶ μάλιστα ὅτι θὰ ἐξυμνοῦσε τὴν παρούσα ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι. Ἡ «ἐπιστολιμαία διατριβή» μὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πλάνη μου καὶ μοῦ ἔδειξε ἓναν ἄνθρωπον ἀλλοκώτικον πού ποτὲ δὲν εἶχα φαντασθῇ. Ὅταν διάβασα ἐκεῖνα πού ἔγραψε γιὰ τὸν Φώτιον, τὸν μέγα ἐκεῖνον καὶ ἱερό ἄνδρα πού τὸν παρουσίασε ὡς χυδαῖα προδότῃ τῆς εὐσεβείας ἐξυμνοῦντα, ὀνομάζοντα «ἡμέτερον, ἀνδρεῖον τὴν εὐσέβειαν καὶ κεχαριτωμένον» ἓνα στὴ «πραγματικότητά» κακοδόξου καὶ ἐχθροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Πάπα, ἐπανεστάτησα μέσα μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ μελετήσω ὁ ἴδιος τὴν Ἱστορία. Καρπὸς τῆς μελέτης αὐτῆς εἶναι αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.

Ἐλπίζω ὅτι τὰ ὅσα μετέφερα ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Σχίσματος εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ δείξουν γιατί ἡ περιφρημὴ «ἐπιστολιμαία διατριβή» ἔπρεπε νὰ εἶναι «διὰ προσωπικὴν ἀποκλειστικῶς χρήσιν» τῶν μὴ ἔχοντων τὴν περιέργειαν νὰ μελετήσουν τὴν Ἱστορία μαθητῶν τοῦ Αρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοφωροπούλου.

Πανηγύρεις

Τὴν 2 Αὐγούστου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιεπισκόπου Στεφάνου πανηγυρίζει ἡ ὁμόνομος Γερὰ Μονὴ Παλαίου Ἡρακλείου Ἀττικῆς.

Τὴν 6 Αὐγούστου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνομοι: 1) Ἱ. Ναοὶ Κυφέλης καὶ 2) Αἰγάλειον, καὶ αἱ Ἱ. Μ. 1) Βαρνάβα, 2) Κουδαρᾶ Ἀττικῆς. 3) Παταγίας καὶ 4) Ρευματίας Φαρσάλων.

Τὴν 15 Αὐγούστου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνομοι Ἱ. Ν. 1) Ταμπουρίων καὶ 2) Βόλου καὶ αἱ Ἱ. Μ. 1) Τσακοῦ, 2) Λεύκτρων — Θηβῶν, 3) Φύλων (Καλογερόβρυση) Χαλκίδος.

Τὴν 22 Αὐγούστου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ ὁμόνομος Ἱ. Ναὸς Τσακοῦ.

Τὴν 27 Αὐγούστου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγαμ. Φανουρίου πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνομοι Ἱ. Ναοὶ 1) Γλυφάδας καὶ 2) Κορυπίου.

Τὴν 29 Αὐγούστου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ἀποκομιδῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνομοι Ἱ. Ναοὶ 1) Λουτοφίου Θηβῶν καὶ 2) Μεσορόπτης Καβάλας.

Εισφοραί ὑπὲρ τοῦ Οἰμοιροφείου

Μέσω Διαχειριστοῦ

Ἀνώνυμος	500	Ἀρχ. τῆς Ἀντώνιος Θανάσης	500
Παναγιώτης Κατσίκης	100	Βογιατζόγλου Αικατερίνη	500
Ἰ. Ναός Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)	1.615	Παντελεήμων Μοναχός	2.060
Ἱερεὺς Σάββας Παπαδόπουλος	1.000	Ἰωάννης Παῖθανας	620
Ἱερός Ναός Ἀγ. Φιλοθέης	2.338	Δημήτριος Ἰωάν. Κορρές	500
Ἱερός Ναός Ἀγ. Δημητρίου (Καβάλας)	500	Ἡλίας Ροζάκος	1.200
Γεώργιος Βαλεττάς (Νάξος)	300	Σύνολον	30.750
Βασίλειος Ἀθάνατος	50		
Ἰ. Ναός Εὐαγγελιστρίας (Χαλκίδος)	1.240		
Νικόλαος Μαυρίκος	300		
Ἰ. Ναός Ἀγ. Φανουρίου Κορωπίου	200		
Ἰ. Ναός Ἀγ. Γεωργίου (Ταμπουρίων)	1.026		
Ἰ. Ναός Ἀγ. Ἀχιλλείου	984		
Ἀνώνυμος	100		
Ἰωάννης Μαντουλίδης	135		
Ἀνώνυμος	100		
Ἰ. Ναός Εὐαγγελιστρίας (Κορυθ.)	250		
Ἰ. Ναός Ἀγ. Ἀναργύρων (Σάμου)	195		
Ἰ. Ναός Ἀγ. Ἀντωνίου (Κουκουδάουνες)	900		
Τσόγκας Εὐάγγελος	200		
Πρωτ. Μιχαὴλ Σαβδόπουλος (Δράμα)	120		
Ἀλέξανδρος Μαρούλης	300		
Εὐαγγελία Χανή (Θεσ) νίκη)	500		
Σπυρίδων Κουλουριώτης	100		
Ἰ. Μονή Εὐαγγελισμὸς (Καπανδρίτι)	200		
Ἀνώνυμος	100		
Θεόδωρος Μαριδῆς	5.000		
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	757		
Ἀθανασία Χονδρού	40		
Ἰωάννης Χριστόπουλος	900		
Ἰ. Ναός Μεταμορφώσεως (Αἰγάλεω)	400		
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ταξιάρχων	400		
Ἐμμ. Μπουρνέλης	500		
Παναγιώτης καὶ Εἰρήνη Καβαλλάρη	1.000		
Τσιρίκωφ Ἀλέξης	300		
Ἰ. Ναός Μυριτιδιωτίσης	200		
Ἰ. Ναός Ρόδου τοῦ Ἀμαράντου	300		
Εὐάγγελος Δημουλάς (Στυλῆς)	200		
Ἰ. Ναός Ρόδου τοῦ Ἀμαράντου	300		
Ἀνώνυμος	100		
Ἰωακίμидης Θεοδόσιος	250		
Γεώργιος Θεοδώρα	300		
Ἰ. Ναός Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Κορίνθου)	820		

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων Ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώ-
χου Ταμείου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων
Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἐξήχθησαν τὰ ἀ-
κόλουθα ἀποτελέσματα:

Πρόεδρος: Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὔξέντιος.

Ἀντιπρόεδρος: Σεβ. Διακλείας κ.κ. Ἀ-
κάκιος.

Γεν. Γραμματεὺς: Σεβ. Σαλαμίνης
κ.κ. Γερόντιος.

Ταμίας Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. Θεόφιλος
Τσίριμπας.

Μέλη Κληρικοὶ

- 1) Ἀρχιμ. Στέφανος Τσίκουρας
- 2) Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης
- 3) Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κιούσης
- 4) Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Χαραλαμπίδης

Λαϊκοὶ

- 1) Παναγιώτης Χρονᾶς
- 2) Ἀντώνιος Νικολόπουλος
- 3) Ἀπόστολος Συρακόπουλος
- 4) Ἀριστείδης Καρβέλας.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

- 1) Ἱερεὺς Γεώργιος Σμυράκης
- 2) Παναγιώτης Χαραλαμπίδης
- 3) Θεόδωρος Κανακίτης.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ὑψίστος Θεὸς ἐνισχύσῃ τὸ
νεοεκλεγέν τοῦτα Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ φέρῃ
εἰς πέρας τὸ βαρύντατον ἔργον τοῦ οἰκονομικοῦ τομέως
τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὑπερ ἐπωμίσθῃ, πρὸς ὀφελ-
ος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας καὶ δόξαν τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν πάντων, ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ
ἐπιταγαὶ καὶ πᾶν χρηματικὸν ἔμβασμα δεόν ὅπως ἀπο-
στέλλεται εἰς τὸν νέον Ταμίαν Πρωτοσύγκελλον Ἀρ-
χιμ. Θεόφιλον Τσίριμπας.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ὑψώναμε εὐλαβικά σήμερον τὰ μάτια μας. Δεκαπέντε ἡμέρες τώρα ἡ Ἐκκλησία ἔψαλλε μὲ κατάνυξι τὴ μνήμη της. Δεκαπέντε ἡμέρες ὁ φιλόθεος λαὸς μας εἶχε στραμμένη τὴν σκέψιν του καὶ τὴν ψυχὴν του στὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ σήμερον, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐννοήσαν τὴν χαρὰ τῆς γιορτῆς Τῆς. Ὁδηγημένοι ἀπ' τὴν ἀκοίμητη πίστιν τους, ἔτρεξαν εὐλαβικά στοὺς ναοὺς καὶ ἀναψαν τὸ φτωχὸ κεράκι τους—δείγμα πλουσίας εὐγνωμοσύνης—στὴν ἀκοίμητη χάρι Τῆς.

Δὲν εἶναι ἡμέρα πένθους. Δὲν θρηνοῦμε θάνατον, ἀλλὰ «Κοίμησον» καὶ «Μετάστασιν» ἐκ τῆς γῆς πρὸς Οὐρανόν». Ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὴ ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, ἄφησε τὸν κόσμον ποὺ τὴν ἐπότισε τὴν πίκρα τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ ἀνέβηκε στοὺς Οὐρανούς, στὸ Βασίλειον τῆς χαρᾶς, Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων. Γι' αὐτὸ καὶ τῆς Ἐκκλησίας οἱ ψαλμοδίες δὲν εἶναι μοιρολόγια. Δίνουν τὸν τόνο τῆς χαρᾶς, στὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. «Τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσῃ σου, σὺ θρανοὶ ἐπαγγέλλονται καὶ ἀγγέλων γέγιρθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφρανέται...» ψάλλει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, δείχνοντας οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὴν χαρὰ.

Τὰ ἑκατομμύρια τῶν πιστῶν μὲ ἱερὰ αἰσθήματα παρακαλοῦν σήμερον «τὴν ἐν προσεβείᾳ ἀκοίμητον Θεοτόκον», γιατί γνωρίζουν, ὅτι «πολλὰ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότην».

Γιὰ τὸν Χριστιανό, ἡ Παναγία δὲν εἶναι μόνο τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ δική του Μητέρα. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ σὲ κάθε τόπον, σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε κίνδυνον, τὴν βοηθειά της ζητοῦμε, γιατί ζῇ μέσα στὴ ψυχὴ μας σὰν ὅλων «τῶν θλιβομένων ἡ χαρὰ καὶ ἀδικουμένων προστατίς καὶ πενομένων τροφή ἔξων τε παράκλησις καὶ βασιτεία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὁρφανῶν βοηθός», ὅπως κατανυκτικὰ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει.

Ἡ Παναγία συμπιάζει στὸν πόνο μας καὶ συγχαίρει στὴν χαρὰ μας. Αὐτὴ στέκει μοναδική παρηγοριὰ καὶ δύναμις τῆς μάννας ποὺ ξαγριετῇ νύχτες ἀγωνίας ἀτέλειωτες, στὸ προσκέφαλον τοῦ ἀρρώστου παιδιοῦ της. Ἡ δύστυχη στὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ καταφεύγει. Σ' αὐτὴ, ποὺ ἀγάπησε καὶ πόνεσε γιὰ τὸ παιδί της. «Παναγία μου, τὸ παιδί μου!» εἶναι ἡ θερμὴ προσευχὴ καὶ ἑκφρασίς τῶν δακρυομένων ματιῶν της.

Ὁ θαλασσοδεσμένος ναυτικός, στίς τρικυμισμένες νύχτες, βλέποντας γύρω του ἀμέτρητα μνήματα στὰ μαῦρα κύματα τῆς τρικυμίας, τὴν Παναγία, ὁλόχρυσον, σὰν ἥλιο, βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως, νὰ κατερθῇ τὸ καράβι του.

Ὁ στρατιώτης, στίς δύσκολες στιγμὲς, νοιώθει τὴν προστασίαν Τῆς. Μαῦρον σύννεφον καὶ καπνὸς θα-

νάτου, χαλάει πυρομένης λάβας σκαίει τὸ χώμα καὶ μαδᾷ τὰ θώρακια γύρω του. Κι' αὐτὸς πολεμᾷ μὲ τὴν ἀσπίδον, ποὺ τοῦδωσε, ἡ Παναγία, κοίγοντας θεομὲς προσευχῆς τῆς δακρυομένης μάννας του στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ του.

Ὅσοι εὐλαβικά νήστευαν τὶς ἡμέρες αὐτές, θυσιαζόντας λίγο ἀπ' τὴν ἀχαλίνωτη ὁρεξί στον σεβασμὸ τῆς θεητικῆς μας, ὅσοι ἀκούσαν τοὺς κατανυκτικούς ἕμνους τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων, ἐνοήσαν στὴν ψυχὴ τους τὴν ἰδια ἀνακούφισιν ποὺ ἐννοήσαν μεγάλες ψυχές, γράφοντας αὐτὲς τὶς ἀναπνεύσιμες σὲ περὶεχόμενον καὶ ἑκφρασί ἑμνωδίες.

«Καταγίς με χειμᾶζει τῶν συμφορῶν, Δέσποινα καὶ τῶν λειψρῶν τρικυμίας καταποντίζουσι ἀλλὰ προσφθάσασα, χεῖρά μοι δὸς βοηθείας ἡ θερμὴ ἀντίληψις καὶ προστασία μου». Ποιὸς δὲν γνώρισε τῶν συμφορῶν τὴν τρικυμία; Καὶ ποιὸς δὲν λαχταροῦσε καὶ δὲν ζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου; Κι' ὅταν ψάλλῃ ἡ Ἐκκλησία «ἐν κλινῇ νῦν ἀσθενῶν κατακείμεαι καὶ οὐκ ἔστιν ἴσας τῇ σαρκί μου» ἢ ὅταν ζητᾷ σὲ κίνδυνον τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας μὲ τὸν ὀλόθεον ἕμνον: «Διάσασον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄσφιστον τείχος καὶ προστασίαν», ποιὸς μπορεῖ νὰ μείνῃ ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος στὴν προσευχὴ αὐτὴ τῶν δυσκόλων στιγμῶν;

Μὰ κοντὰ στὰ αἰσθήματα τοῦ πόνου ἀνθίζουν καὶ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης. Ὅταν ἀπολαύσῃ ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνον ποὺ ζήτησε τότε ἔρχεται νὰ προσφέρει τὴν εὐγνωμοσύνην του στὴ Παναγία. Καὶ ἀκούονται τότε ψαλμοὶ εὐχαριστίας: «Ἐθαυμάστωσας ὄντως νῦν ἐπ' ἐμοί, Δέσποινα, τὰς εὐεργεσίας σου, κόρη, καὶ τὰ ἔλεή σου ὅθεν δοξάζω σε καὶ ἀνιμῶ καὶ γεραίρω τὴν πολλὴν καὶ ἀμέτρον κηδεμονίαν σου». Ἐνῶ ἄλλος μὲ ἀγαλλίασιν ψυχῆς συμπληρώνει: «Τὶ σοι δώσω προσάξω τῆς εὐχαριστίας ἀντ' ὅνπερ ἀπῆλυσας...» γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ πλούσιο ἵμνον δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὴν Ἐδεργέτιδα καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἦται παύσει τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἐλπίδα ὁ ἀνθρώπος, ὥστε, διανοημένος καὶ αὐτὸς στὴν πίστιν, νὰ ψάλλῃ μὲ κατάνυξιν: «Οὐδεὶς προστατὼν ἐπὶ σοὶ καταπονημένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶμα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως».

Τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ γνώρισε καὶ τὸ ἔθνος μας «Ἵππεραρχο Στρατηγὸς» στὴν πολυζήμιαντὴν, μὲ δοξαμένη πορεία του. Αὐτὴ στάθηκε φρουρὸς ἀκοίμητος στίς πολέμιους. Αὐτὴ ἔδωσε θάρρος, καὶ δύναμιν στοὺς στρατιώτες. Αὐτὴ σὰν «Θεῖα Σκέπη» ἀποσκέπασε τὸν ἀδικούμενον λαόν. Αὐτὴ θαυματουργήσας τὶς νίκας τῶν ἀγώνων μας. Καὶ πάλι σήμερον μὲ τὴν βοήθειαν Τῆς θὰ γιορτάσωμε τὴν νίκην τῶν Ἑθνικῶν μας ἐπιδιώξεων.

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

Δ'

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1970
Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρ-
θοδοξίας», Κάνιγγος 32

Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 590—591 τῆς 15) 28 Μαΐου ἐ. ε. φύλλῳ τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ συνεχίζεται ἡ δημοσίευσίς τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Ἀλ. Καλόμοιρου εἰς τὴν ἡμετέραν «ἐπιστολὴν διατριβήν». Παρακαλῶ ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου, δημοσιεύσῃτε τὴν κατωτέρω ἀπάντησίν μου ἐν τῷ ἀμέσῳ προσε-
χεῖ φύλλῳ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

ἐλόκληρον τὸ πεντασέλιδον αὐτὸ δημοσίευμα τοῦ κ. Καλόμοιρου πειράται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου ὡς πρὸς τὰ φρονήματα. Ὁ τρό-
πος τῆς ἀποδείξεως εἶναι ἀπλοῦς: Μία ἀνακοίνωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μία ἐνέργεια Μητροπολίτου τῆς Β. Ἑλλάδος) μία γνώμη ἀποθανόντος Θεολόγου, δύο τρία παραδείγματα «διορθώσεων» ἐν τῇ λατρείᾳ, ἃ φθονος χοῦσις τοῦ «ARGUMENTUM EX SILENTIO» (ἐπιχειρήματος ἐκ τῆς σιωπῆς), καὶ ἰδοὺ ἔχο-
μεν τὸ ζητούμενον! Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἅπαντες οἰκουμενισταί, συγκεκολλη-
σταί, προδόται!

Οὐδαμῶς βεβαίως ἐπιδοκιμάζω τὴν εἰρημένην ἀ-
τυχεστάτην ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ τὴν ἐν-
έργειαν τοῦ Μητροπολίτου κτλ., ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου
αὐτοῦ μέχρι τῶν συμπερασμάτων τοῦ κ. Καλόμοιρου ἡ
ἀπόστασις εἶναι ἀπροσμέτρητος.

Ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν ἀνέχεται «ἐλεγκτικὰς καὶ
ἐπιτιμητικὰς ἐνεργείας» γινόμενας κατ' ἰδίαν. (Πρό-
κειται περὶ ἐνεργειῶν τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς Φανάριον,
πρὸς Ἰάκωβον Ἀμερικῆς κλπ.). «Τὶ ἀξία μπορεί νὰ
ἔχουν (λέγει ὁ κ. Καλόμοιρος) αἱ τυχόν «ἐλεγκτικαὶ
καὶ ἐπιτιμητικαὶ ἐνεργείαι» ποὺ παραμένουν ἀγνώ-
στοι;». Περίεργον πρᾶγμα! Ὁ κ. Καλόμοιρος ἐκφρά-
ζεται οὕτω; Ἀπομονεῖ τί ἐπραξεν αὐτός; Πιστεύον ὅτι
ἡ ἡγεσία τῆς Παρατάξεως, εἰς ἣν ἀνήκει, ἀποδέχ-
εται καὶ διδάσκει πεπλανημένα φρονήματα, οὕτε ἀ-
πεχώρησεν ἐξ αὐτῆς οὕτε δημοσίᾳ διεμαρτυρήθη.
Ἄλλ' ἤλεγξε (πρὸ τριετίας) τὴν πλάνην δι' ἐπι-
στολῆς, ὁρμητικῆς ὁμῶς, πρὸς τοὺς ἡγέτας τῆς
Παρατάξεως!

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη παρέχει συντηρι-
κὰ ἐπιχειρήματα ἐναντίον ἀπασῶν σχεδὸν τῶν θέ-
σεων τοῦ κ. Καλόμοιρου, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀντι-
γράψωμεν ἐξ αὐτῆς ἀποσπάσματά τινα. (Ἀντίγρα-
φα τῆς ἐπιστολῆς ἐδόθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κ. Καλο-
μοίρου καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα).

Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὥς τίτλον: «Τὸ ΔΗΘΕΝ σχί-
σμα τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας», ἀποτείνε-
ται δὲ «Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ'.

Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιον καὶ τὴν ἱερὰν Αὐτοῦ
Συνόδον». Ἰδοὺ λοιπὸν τί λέγει ὁ κ. Καλόμοιρος:

«...Σὰς γράφω μετὰ ἀπὸ σύμφωνο γνώμη καὶ
ἐντολὴ καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ομάδος μας. Ἐχο-
μεν ὅλοι κατασκευασθῆ, Σεβασμιώτατε,
μὲ ὅσα εἶπατε σὲ ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς ὁ ὁποῖος σὰς συνήν-
τησε πρὸ ἡμερῶν στὰς Ἀθήνας. Ὅπως μὰς ἀνέφερε,
τοῦ εἶπατε ὅτι δὲν δέχεσθε ὡς Ὁρθοδόξους Ἱερεῖς
τοὺς ἀνωτέρω πνευματικούς μας καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀνα-
γνωρίσετε βᾶπτισμα ἀλλοδόξου ἐὰν τοῦτο γίνῃ ἀπὸ
αὐτοῦς. Ἀλλὰ Σεβασμιώτατε, ἐὰν πράγματι εἶπατε
τέτοια πράγματα, τότε σεῖς ἄρνεῖσθε τὴν ἰδίαν
τὴν Ἱερὴν σύνησας.

Γνωρίζετε καλὰ ὅτι τόσο ὁ π. Π. ὅσο καὶ ὁ π.
Ἐ. ἀκολουθοῦν ἀπὸ ἀνέκαθεν τὸ παλαιὸ ἐορτολόγιο.
Γνωρίζετε ὅτι οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ δεύτερος μνη-
μονεύουν τὸν ἀποστάτη Ἀθηναγόρα... Ὁ λόγος λοι-
πὸν γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἀναγνωρίζετε ὡς μέλη τοῦ
Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς Ἱερεῖς τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τοὺς πνευματικούς μας, ἀλλὰ καὶ μαζὶ
μ' αὐτούς ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους Παλαισημερολογί-
τας μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοὺς Παλαισημερολο-
γίτας μοναχοὺς τῶν Ἁγίων Γόπων κτλ. κτλ., εἶναι τὸ
γεγονὸς ὅτι πρὶν νὰ ὑπάρξῃ τὸ κώλυμα τοῦ ἐξουγι-
σμοῦ τοῦ Ἀθηναγόρα ποὺ ἀνατρέπει ἄρδην τὰ πρᾶ-
γματα, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει αὐτό, οἱ μοναχοὶ τοῦ
Ἁγίου Ὄρους καὶ οἱ Ἱερεῖς τῶν ἄλλων τοπικῶν
Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ
ἡμερολόγιο, ἐρχόντουσαν καὶ ἐρχονται συχνὰ σὲ κοι-
νωνία μὲ Νεοημερολογίτας. Γιὰ σὰς κοινωνία μὲ Νεο-
ημερολογίτας ἐξισοῦται πρὸς κοινωνίαν μὲ αἱρετι-
κοὺς. Αὕτῃ ἡ ΠΛΑΝΗ ὑπῆρξε ἡ βασικὴ αἰτία ποὺ
ὠδήγησεν τὸν ἀγῶνα σας σὲ μιὰ ἀλύσιστα σφαλ-
μὰ τῶν.

Θεωρεῖτε λοιπὸν τοὺς πνευματικούς μας καὶ
μαζὶ μὲ αὐτοὺς ὅλο τὸν Ὁρθόδοξο κόσμον, ἐκτὸς Ἐκ-
κλησίας γιατί δὲν παραδέχονται ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ
ἡμερολογίου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρ-
ξε σφάλμα δογματικό. Ἐὰν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολο-
γίου ἦτο σφάλμα δογματικό, βεβαίως θὰ εἶχατε δί-
καιον. Ποιὸ ὅμως δόγμα, ποιὰ ἀλήθεια τῆς πίστεώς
μας προσέβαλε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου; Σεῖς λέ-
τε ὅτι τὸ δόγμα ποὺ προσεβλήθη μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ
ἡμερολογίου εἶναι ἡ πίστις εἰς Μίαν Ἐκκλησίαν, τὸ
ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ποὺ λέγει: «Πι-
στεύω εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολι-
κὴν Ἐκκλησίαν». Γιατί προσβάλλεται αὐτὸ τὸ δό-
γμα; Γιατί, ὅπως λέτε, ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου ἡμε-
ρολογίου ἐχώρισε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς δύο...! Ὁμολο-
γῶ ὅτι δὲν ἔχω ποτὲ ἀκούσει πρὸ παράλογον ἐπιχειρή-
μα, ἐπιχείρημα κυριολεκτικῶς τραηγημένο ἀπὸ τὰ
μαλλιά.

... Τὸ σφάλμα τῶν Νεοημερολογιτῶν εἶναι τε-
ράστιον καὶ δὲν ἐπιχειρῶ καθόλου νὰ τὸ σκεπάσω. Ἐ-
πιμένω ὅμως ὅτι παρ' ὅλη τὴν βερότητά του δὲν εἶναι:

σφάλμα θανάσιμο. Είναι σφάλμα που ανάγεται στη λατρεία και όχι σφάλμα που ανάγεται στην αλήθεια. Δεν είναι λοιπόν αίρεσις ή εισαγωγή του Νέου Ήμερολογίου και είναι βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος να χαρακτηρίζεται ως αίρετική μία τοπική Εκκλησία καθ' όλα Ὁρθόδοξος, μόνον και μόνον ἐπειδὴ υπέπεσαν σὲ ἓνα σφάλμα που ανάγεται στη λατρευτική ἁρμονία. Νά γιατί, Σεβασμιώτατε, είχαν δίκαιο οἱ πνευματικοί μας, ὅπως και ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Εκκλησίες τοῦ κόσμου, νά ἔχουν κοινωνία με τοὺς Νεοημερολογίτας.

...Ὅμως ρίξτε και οἱ δυο μιὰ ματιά στην Ἱστορία τῆς Εκκλησίας. Πόσους αἰῶνες ἡ νείχετο ἡ Εκκλησία τὸν Παπισμὸ πρὶν φθάσῃ στὸ ἀνάθεμα τοῦ 1054. Καὶ ἴσως νά τὸν ἠνείχετο και ἄλλο ἀκόμη, ἐὰν ὁ Παπισμὸς δὲν ἀπέκοπτε μόνος τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὴν Εκκλησία με τὸ ἀνάθεμα ποὺ ἀπέθεσε ἐπάνω στην Ἁγία Τράπεζα τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἀραγε ἐπιμένετε ἀκόμη ὅτι οἱ πνευματικοί μας εἶναι ἐκτὸς Εκκλησίας, ἐπειδὴ εἶχαν κοινωνία με Νεοημερολογίτας; Ἐπιμένετε ὅτι μόνον ἐσεῖς, οἱ Ἕλληνες Παλαισημερολογῖται τῆς παρατάξεως τοῦ Φλωρίνης, εἴσατε γνήσιοι Ὁρθόδοξοι και ὅλοι οἱ ἄλλοι Ὁρθόδοξοι σὲ ὅλον τὸν κόσμον εἶναι ἐκτὸς Εκκλησίας και ἐσπερνημένοι Μυστηρίων και Θείας Χάριτος;

Υπάρχει ὅμως και ἄλλος λόγος ποὺ μᾶς κάνει νά ἐκπλησώμεθα ἀκόμη περισσότερο με τὴν στάσι σας και τίς ιδέες σας... Πράγματι ἀπὸ ποιούς ἐπῆρατε τὴν ἀρχιερωσύνη; Ποιοὶ σᾶς ἐχειροτόνησαν; Σᾶς ἐχειροτόνησαν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Ἐπίσκοπος Λεόντιος τῆς Ρωσικῆς Εκκλησίας τῆς Διασποράς (Ἀρχιεπίσκοπος Φιλάρετος) και ἀφ' ἑτέρου ὁ ἀείμνηστος τέως Ταλαντίου Ἀνάκιος. Ἀλλ' ἡ Ρωσικὴ Εκκλησία τῆς Διασποράς, στήν ὁποία ἀνήκει ὁ πρῶτος, εἶχε πάντοτε κοινωνία με τὴν Νεοημερολογιτικὴν Εκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως και ὅλες οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Εκκλησίες... Ὁ δεύτερος Ἐπίσκοπος ποὺ σᾶς ἐχειροτόνησε, εἶναι ὁ τέως Ταλαντίου Ἀνάκιος. Μέχρι χθὲς ἀκόμη, μυστήριον βαθὺ ἐκάλυπτε τὴν χειροτονία του. Στις 15 ὅμως Ἰανουαρίου 1967 δημοσιεύσατε στὸ περιοδικὸ «Η Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅτι ὁ τέως Ταλαντίου Ἀνάκιος ἐχειροτονήθη ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου Σεραφείμ ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο κ. Θεόφιλο τὸν Ρουμάνο... Ὁ δεύτερος, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Θεόφιλος, ὁ Ρουμάνος, εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι ἤταν και εἶναι Νεοημερολογίτης.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νά πιστεύετε τέτοια πράγματα. Οὔτε ὁ Ἱεράρχης σᾶς πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος τὰ ἐπίστευε, και εἶχε γράφει ὀρθότατα ὅτι δὲν ἀρνεῖται τὰ Μυστήρια τῆς Νεοημερολογιτικῆς Εκκλησίας, ἀλλ' ἀπεναντίας πιστεύει ὅτι ἀντλεῖ τὴν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης ἀπὸ αὐτῆν. Ἀπλῶς τὰ λέτε χωρὶς νά τὰ πιστεύετε και τοῦτο γιὰ νά μὴ σκανδαλίσετε τοὺς φανατικούς ἐκ τῶν ὁπαδῶν σας, οἱ ὁποῖοι, πολεμοῦμενοι ἀπὸ τὴν ἄκρως φανατισμένη

παρατάξι τοῦ Ματθαίου, φοβοῦνται μήπως ὑπερῆσουν σὲ φανατισμὸ και ἐμπαθῇ στενοκεφαλιά. Ὁ τρόπος ὅμως αὐτὸς τοῦ ἐνεργεῖν ὅχι μόνον σὲ Ἱεράρχας δὲν ἀρμόζει ἀλλὰ οὔτε καν σὲ πολιτικούς. Ἡ αλήθεια εἶναι θεῖον δῶρον και πρέπει νά τὴν λήμε πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις ἀνεξάρτητα ἀπὸ σκοπιμότητες...

Σεβασμιώτατε! Υπάρχουν χιλιάδες εὐσεβέστατοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ δὲν δέχονται νά προδώσουν τὴν πίστι τῶν πατέρων τους, εἶναι ἑτοιμοὶ νά παύσουν νά ἀκολουθοῦν τὸν Ἀθηναγόρα και αὐτοὺς ποὺ τὸν μνημονεύουν. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι θὰ εἶχαν γίνε πρὸ πολλοῦ δικοί σας, ἐν δὲν ἐβλεπαν ὅτι με ὅσα κηρύσσετε σεῖς και πολλοὶ δυστυχῶς (ἀλλὰ ὅχι ὅλοι εὐτυχῶς) ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς και Ἱεροκήρυκας σας, τὸ νά φύγουν ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα και νά ρθοῦν σὲ σᾶς, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ νά φύγουν ἀπὸ μία πλάνη και νά πέσουν σὲ μία ἄλλη. Σεβασμιώτατε, λυπηθῆτε τὸ πλήρωμα τῆς Εκκλησίας. Πολλοὶ εἴμαστε ποὺ φεύγουμε γιὰ νά σωθοῦμε ἀπὸ τὴν φωτιά τοῦ Οὐντισμοῦ και τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και βρίσκουμε μπροστὰ μας τὸ θολὸ ποτάμι τοῦ φανατισμοῦ. Καὶ σκεπτόμαστε: Τί εἶναι ἀραγε προτιμότερο, νά καοῦμε ἢ νά πνιγοῦμε; Στὸ χέρι σας, και στὸ χέρι τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι νά ρίξετε τίς γέφυρες γιὰ νά σωθοῦμε.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ: Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀποκαλυπτικώτατης ἐπιστολῆς τοῦ κ. Καλόμοιρου συνάγονται σαφῶς και ἀδιάστως τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

α') Ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν προσέθη εἰς δημοσίαν ἀποδοκιμασίαν τῆς πλάνης τῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ, ἀλλ' ἠρκέσθη εἰς ἐλεγκτικὴν ἐνέργειαν «ποὺ παρέμεινε ἀγνωστος», τοῦλάχιστον εἰς τοὺς πολλούς. Καὶ ὅμως ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ καταδικάζει τὰς τοιαύτας ἐνεργείας και ζητεῖ δημοσίαν ἀποδοκιμασίαν!

β') Ὁ κ. Καλόμοιρος καιτο πιστεύει τὰ ἀντίθετα τῶν ὁσων πιστεύουσιν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοῦ ἐν βασικῷ ἐκκλησιολογικῷ θέματι, ἐν τούτοις δὲν προσέθη εἰς ἀπόσχισιν ἀπ' αὐτῶν, ἀλλὰ μένει ἡνωμένος μετ' αὐτῶν παρὰ τὴν πλάνην αὐτῶν! Καὶ ὅμως αὐτὸς ἐν προηγουμένῳ ἄρθρῳ αὐτοῦ διεκήρυσεν ὅτι εἶναι ἀδιανόητον νά ἔχη ὁ Χριστιανὸς «διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό του»!

γ') Ἀποκαλεῖ «βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ νά χαρακτηρίζεται ὡς αίρετική μία τοπικὴ Εκκλησία καθ' όλα Ὁρθόδοξος, μόνον και μόνον ἐπειδὴ υπέπεσε σὲ ἓνα σφάλμα ποὺ ανάγεται στη λατρευτικὴ ἁρμονία. Καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν διστάζει νά κοινωνῇ ἁρμονικώτατα μετ' ἐκείνων ὁτινες, κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν κ. Καλόμοιρον, «βλασφημοῦσι εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον», διδάσκοντες ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐστέρησε τῆς Χάριτος τὴν Ἑλλαδικὴν Εκκλησίαν!..

δ') Ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ὁ κ. Καλόμοιρος διασαλπίζει ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου «εἶναι ἓνα σφάλμα ποὺ ανάγεται στη λατρευτικὴ ἁρμονία» και ἐκτοξεύει κεραυνούς κατὰ τῶν φρονούντων ὅτι ἡ διόρθωσις αὕτη ἐστέρησε τὴν

Ἐκκλησίαν τῆς Χάριτος. Ἐν τῷ ἄρθρῳ ὅμως αὐτοῦ γράφει τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα ἐν σχέσει πρὸς τὰς «διορθώσεις» εἰς τὴν λατρείαν: «Εἶναι φοβερὸν αὐτὸ πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τῆς φαινομενικῆς ἀσημαντῆς αὐτῆς «διορθώσεις». Αὐτὸ πού κρύβεται εἶναι ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἄρνησις τοῦ Χριστιανισμοῦ!! Τὰ σχόλια ἀφίενται εἰς τοὺς ἔχοντας κοινὸν νοῦν.

ε') Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν καὶ μίαν ἀκόμη παρατήρησιν: Ὡς εἶδαμεν, ὁ κ. Καλόμοιρος ὀνομάζει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος «καθ' ὅλα Ὁρθόδοξος» παρὰ τὸ σφάλμα τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Αὐτὰ ἐγράφετο ἐν ἔτει 1967, ἐν μηνὶ Μαρτίῳ. Ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν ἄρθρῳ αὐτοῦ ὅμως ὁ κ. Καλόμοιρος βλέπει ὑπὸ τὰς «διορθώσεις» αὐτάς (μεταβολὴ Ἡμερολογίου, εἰσαγωγὴ τετραφωνίας, συντόμευσις θ. Λειτουργίας κ.τ.τ.). «τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἄρνησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ!!! Ἀλλ' αἱ «διορθώσεις» αὗται (καὶ αἱ θεσάφαις οὐδαμᾶ) δὲν ἐγένοντο κατὰ τὴν τριετίαν 1967—1970. Ὑπῆρχον ἀπὸ τινων δεκαδῶν ἐτῶν! Παρὰ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐχαρακτηρίζεται ἐν ἔτει 1967 ὡς «καθ' ὅλα Ὁρθόδοξος» ὑπὸ τοῦ κ. Καλομοίρου. Ἀφοῦ ὅμως αἱ καὶ πρὸ τοῦ 1967 ὑπάρχουσαι «διορθώσεις» αὗται ἀποτελοῦσιν «ὁλοκληρωτικὴν ἄρνησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, πῶς ἡ τὰς «διορθώσεις» ταύτας ἐνεργήσασα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐχαρακτηρίζεται τότε ὡς «καθ' ὅλα Ὁρθόδοξος»;; Ἐἶναι δυνάτονον νὰ εἶναι «καθ' ὅλα Ὁρθόδοξος» οἱ ὁλοκληρωτικοὶ Χριστιανισμοὶ ἄρνησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ; Ἀδελφε! Ἀλέξανδρε, εἰς ποῖον κυκεῶνα ἰδεῶν εὐρίσκεσαι!..

Ἐπειδὴ δ' ὁ κ. Καλόμοιρος, μεταξὺ ἄλλων, κατηγορεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν «καρὰ μέλαν» τοῦ περιφτήμου «Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ», ὃν θεωρεῖ ὡς ἀποτελοῦντα νοθεῖαν τοῦ καθαρῶν πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ, ὅτι μεταξὺ πάντων τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀμφίβολον ἂν ὑπῆρξαν δύο ἢ τρεῖς τόσον ἐνθερμοὶ θιασῶται καὶ ὁμηγεταὶ τοῦ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ», ὅσον ὁ ἡγέτης τῶν Παλαισημερολογιτῶν, δηλαδὴ ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος! Ἀκούεις, ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε; (Λέγων ταῦτα οὐδαμῶς προτίθεμαι νὰ δικαιολογήσω τὰ ἀσυστάτους καὶ ἀπαράδεκτους «ἐλληνοχριστιανικὰς συνθέσεις», ἃς καὶ ἐγὼ ἀποδοκιμάζω καὶ ἀποκρούω διαρρήδην. Ἐχῶ δὲ γράφει σειρὰν ἄρθρων κατ' αὐτὴν).

στ') Ὁ κ. Καλόμοιρος ἐπαινεῖ τὸν πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομον, «ὃ ὁποῖος εἶχε γράφει ὀρθότατα ὅτι δὲν ἀρνείται τὰ Μυστήρια τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας», χαρακτηρίζει δὲ τὴν ἄρνησιν τῶν Μυστηρίων αὐτῶν ὡς «βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ πρῶτον Φλωρίνης ἀπὸ τοῦ 1960 ἤρην ἡθῆ τὰ ἐν λόγῳ Μυστήρια δι' ἐπισήμου ἐγκυκλίου, ἣν οὐδέποτε ἀνεκά-

λεσεν. Τί ἔχει νὰ εἴπῃ ἐπ' αὐτοῦ ὁ κ. Καλόμοιρος;

ζ') Ἐξεγείρεται ὁ κ. Καλόμοιρος κατὰ τῆς ἰδέας ὅτι μόνοι οἱ Παλαισημερολογίται ἔμειναν Ὁρθόδοξοι ἐν τῷ κόσμῳ καὶ γράφει πλήρη ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως: «Ἀραγε ἐπιμένετε ἀκόμη... ἐπιμένετε ὅτι μόνοι ἐσεῖς, οἱ Ἕλληνες Παλαισημερολογίται τῆς Παρατάξεως τοῦ Φλωρίνης, εἰσαπείνετε γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καὶ ὁλοιοὶ ἀλλοιοὶ Ὁρθόδοξοι σὲ ὅλον τὸν κόσμον εἶναι ἐκ τὸς Ἐκκλησίας καὶ ἐστερημένοι Μυστηρίων καὶ Θείας Χάριτος;».

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιχείρημα ἐχρησιμοποίησα καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ἐπικρινόμενῃ «ἐπιστολμαίᾳ διατριβῇ» μου. Παρέπεμψα δηλαδὴ εἰς τὴν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ εἶπον ὅτι εἶναι σφόδρα ἐπικίνδυνον νὰ πιστεύωμεν ὅτι μόνοι ἡμεῖς καὶ τινες ἀκόμη ὑπελείφθημεν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ πιστοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐν τούτοις ὁ κ. Καλόμοιρος ἀντιμετώπισε μετὰ εἰρωνειῶν τὸ ἐπιχείρημά μου αὐτό, ζητήσας μάλιστα στηρίγματα καὶ εἰς τὸ χωρίον «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον»!.. Ὡστε τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, ὅταν χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ κ. Καλομοίρου, εἶναι σοβαρώτατον, ἰσχυρότατον καὶ ἄξιον πάσης προσοχῆς ὅταν χρησιμοποιεῖται ὑπ' ἄλλων, εἶναι ἀνόητον, ἀστήρικτον καὶ ἄξιον εἰρωνειῶν! Τὰ σχόλια καὶ πάλιν ἀφίενται εἰς τοὺς ἔχοντας κοινὸν νοῦν.

η') Εὐρίσκει φυσικὸν πρᾶγμα ὁ κ. Καλόμοιρος τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ αἰῶνας «ἡ νείχετο ἡ Ἐκκλησία τὸν Παπισμόν». Καὶ προχωρεῖ ἔτι περαιτέρω: «Καὶ ἴσως νὰ τὸν ἡνείχετο καὶ ἄλλα ἀκόμη, ἐὰν ὁ Παπισμὸς δὲν ἀπέκοπτε μόνος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸ ἀνάθεμα πού ἀπέθεσε ἐπάνω στὴν Ἁγία Γράψα τῆς Ἁγίας Σοφίας».

Ὡστε ὁμολογεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος ὅτι ἐπὶ αἰῶνας ἡνείχετο ἡ Ἐκκλησία τὸν Παπισμόν, παρὰ τὰς αἱρέσεις αὐτοῦ! Καὶ ἴσως νὰ ἡνείχετο αὐτὸν ἀκόμη περισσότερο, κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον, ἂν δὲν ἐμετακόμει ἡ κατὰθεσις τοῦ ἀναθήματος! Διὰ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται οὐδέ μεία ἀνοχη! Ὅσοι κοινωνοῦσι μετ' αὐτοῦ γίνονται αὐτομάτως, κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον, αἱρετικοὶ καὶ ἀποστάται καὶ εὐρίσκονται ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς Χάριτος! Τὰ σχόλια δὲν ἀφίενται καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας κοινὸν νοῦν ἐνγλήκους. Ἀφίενται εἰς τοὺς τροφίμους τῶν Νηπιαγωγείων!

θ') Γράφει ἀκόμη ὁ κ. Καλόμοιρος πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους αὐτοῦ: «Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύετε τέτοια πρᾶγματα. Ἀπλῶς τὰ λέτε χωρὶς νὰ τὰ πιστεύετε καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίσετε τοὺς φανατικούς ἐκ τῶν ὁπαδῶν σας... Ὁ τρόπος ὅμως αὐτὸς τοῦ ἐνεργεῖν ὁ χιμὸν σὲ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἀρμόζει, ἀλλὰ οὕτως καὶ σὲ πολλοὺς οὐκ ἄλλοις. Ἡ ἀλήθεια εἶναι θεῖον δῶρον καὶ πρέπει νὰ τὴν λέμε πρὸς ὅλες τὰς κατευθύνσεις ἀνεξάρτητα ἀπὸ σκοπιμότητες».

Ἐπ' αὐτοῦ συμφωνῶ ἀπολύτως! Διὰ τί ὅμως ὁ κ. Καλόμοιρος ἀνέχεται (ἔστω καὶ μετὰ διαμαρτυριῶν) τὴν κατηραμένην αὐτὴν σκοπιμότητα εἰς τοὺς Ἐπισκόπους αὐτοῦ, ἐνῷ ταυτοχρόνως κεραυνοβολεῖ ἡμᾶς ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἀνεχόμεθα (μετὰ διαμαρτυριῶν καὶ ἡμεῖς) τὴν σκοπιμότητα ἐνίων ἐκ τῶν Προϊσταμένων ἡμῶν, οἵτινες φέρονται δημοσίᾳ φιλοφρόνως πρὸς τὸν Πατριάρχην, καίτοι ἐσωτερικῶς ἀποδοκιμάζουσι τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ; Ὁ ἀγαπητὴ Ἀλέξανδρε, εἰς οἷον κλοῖον ἀντινομῶν καὶ ἀντιφάσεων, εἰς οἷαν δίνην παραλογισμῶν ἔχεις εἰσέλθει!..

ι') Ὁ κ. Καλόμοιρος οὐδαμοῦ βλέπει φῶς, οὐδαμοῦ ξηράν, οὐδαμοῦ ἀσφάλειαν, οὐδαμοῦ σωτηρίαν! Πλάνη καὶ εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, πλάνη καὶ εἰς τὴν Παράταξιν τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Ἐγκαθῆθα «ἡ φωτιὰ τοῦ Οὐντισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἐκεῖ δὲ «τὸ θελὸ ποτάμι τοῦ φανατισμοῦ». Δηλαδή «στενὰ πάντοθεν σφόδρα». Πάντες εἰμεθα «μελλοθάνατοι», πάντες εἰμεθα καταδικασμένοι, πάντων ἡ τύχη ἔχει κριθῆ! Μόνον τὸν τρόπον τοῦ θανάτου δυνάμεθα νὰ ἐπιλέξωμεν! «Καὶ σκεπτόμαστε: τί εἶναι ἄραγε προτιμότερο, νὰ καοῦμε ἢ νὰ πνιγοῦμε;».

Ἄλλ' ἀφοῦ οὕτως ἔχωσι, κατὰ σέ, τὰ πράγματα, φίλτατε Ἀλέξανδρε, διὰ τί ἐπιτίθεσαι λάθρως καθ' ἡμῶν; Ἀφοῦ εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως εἰμεθα πάντες καταδικασμένοι εἰς θάνατον, ποίαν σημασίαν ἔχει ὁ τρόπος τῆς θανατώσεως; Σὺ προτιμᾷς τὸν διὰ πνιγμοῦ θάνατον. Εὖ καὶ καλῶς! Ἡμεῖς προτιμῶμεν τὸν διὰ πυρός! Δὲν ἀξίζει, ἀδελφέ μου, νὰ υποβάλλησαι εἰς τόσους κόπους καὶ μόχθους, νὰ γειμίζης σελίδας ὁλοκλήρους, νὰ ὀμιλῇς ἀκαταπαύστως, νὰ ἰδρώνῃς καὶ νὰ αγωνιάς, μόνον καὶ μόνον ἵνα μεταβάλῃς τὸ μέσον τοῦ θανάτου, δηλαδή ἵνα πείσῃς ἡμᾶς νὰ προτιμήσωμεν ἀντὶ τοῦ πυρός τὸ ὕδωρ, ἀντὶ «τῆς φωτιᾶς τὸ ποτάμι», ἀντὶ τῆς καύσεως τὸν πνιγμόν! Σὺ πνίγεσαι, ἡμεῖς καίμεθα, ὥς φρονεῖς καὶ διακηρύσσεις. Τί διαφέρει τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου; Ἀλλωστε, ποῦ ἠκούσθη ὅτι οἱ πνιγόμενοι πειρῶνται γὰρ... διασώσωσι τοὺς καιόμενους; Ὅτε οἱ πνιγόμενοι διασώζουσι τοὺς καιόμενους (τὸ πολὺ πολὺ οἱ πνιγόμενοι «πνίγονται ἀπὸ τὰ μαλλιά των»), οὔτε φεῖ! οἱ καιόμενοι διασώζουσι τοὺς πνιγόμενους!..

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Μακεδονίας 24

Ἐν Ἀθήναις (103)

Ἀρμόδιος Δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» πρὸς γνῶσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπειάς, ἀντιγράφον ταύτην ὁλόκληρον ἐν τῇ σχετικῇ ἐκθέσει ἐπιδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1970

Ὁ παραγγέλλον

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἐ. Τομαράν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1970

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας»

Κάνιγγος 32.

Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά,

ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 590—591 τῆς 15)28 Μαΐου ἐ.ε. φύλλῳ τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ δημοσιεύεται ἀπάντησις τοῦ κ. Ε. Τομαρά εἰς ἐπιστολὴν μου, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας».

Διὰ τῆς ἐν λόγω ἐπιστολῆς μου ἀπεκρούουν παλαιότερον δημοσίευσμα τοῦ κ. Τομαρά, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι ἀναποδείκτως ὅτι προσέφερον τὸ μνημόσυνον τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας «ὡς ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ» διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν Παλαισημερολογιτῶν, καὶ ἐκάλουν τὸν κ. Τομαράν νὰ μοὶ ὑποδείξῃ εἰς ποῖον καίμενόν μου στηρίζει τοὺς ἰσχυρισμούς αὐτοῦς.

Ἀπαντῶν λοιπὸν νῦν ὁ κ. Τομαράς μέ... παραπέμπει εἰς τὸ προηγούμενον δημοσίευσμα αὐτοῦ! Ἄλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἰς τὸ ἐν λόγω δημοσίευσμα δὲν ὑπῆρχεν οὐδαμοῦ ἐπίκλησις, φράσεώς μου δικαιούσης τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ κ. Τομαρά, ἀκριβῶς, λέγω, δι' αὐτό, ἐκάλεσα ἐκ δευτέρου τὸν κ. Τομαράν νὰ ὑποδείξῃ μοι ποῦ εἶδεν ὅτι ἐγὼ προσέφερον ποτε τὸ μνημόσυνον ὡς «ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ» θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Ὁ κ. Τομαράς, ἀντὶ νὰ ὑποδείξῃ τοῦτο, παραπέμπει καὶ πάλιν εἰς τὸ μνημονευθέν δημοσίευσμα, ἐν ᾧ, ἐπαναλαμβάνω, οὐδεμία φράσις μου περὶ τοιοῦτου «ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ» ὑπάρχει!..

Τοῦτοπὺν ἔνεκεν εἶναι προφανές, ὅτι ἡ περαιτέρω συνέχισις τῆς συζητήσεως μετὰ τοῦ κ. Τομαρά καὶ ἀδύνατος.

Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἐρωτήματα τοῦ κ. Τομαρά (ὅν ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐδημοσίωγησε «σχίσμα» κ.τ.λ.), ἔχω νὰ ἀπαντήσω τοῦτο: Ἀντὶ νὰ τεθῶσιν εἰς ἐμέ, ἅς τεθῶσιν εἰς τὸν Παλαισημερολογίτην κ. Ἀλ. Καλόμοιρον.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος

Ἀρχιμανδρίτης

(Μακεδονίας 24, ἐν Ἀθήναις)

Ἀρμόδιος Δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» πρὸς γνῶσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπειάς, ἀντιγράφον ταύτην ὁλόκληρον ἐν τῇ σχετικῇ ἐκθέσει ἐπιδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11ῃ Ἰουνίου 1970

Ὁ παραγγέλλον

Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος

Ἀρχιμανδρίτης

Ὁφειλομένη ἀπάντησις

Πρὸς τὸν κ. Σωκράτην Δημάρατον, Ταξίαρχον ἐ. ἀ.

«Οὐ δίκαιον, οὐ θεμιτόν, οὐ πρέπον εὐσεβέσιν, ὅλως σιγᾶν ἔνθα Θεοῦ τοὺς νόμους ἀθετοῦσιν, οἱ τὴν ἀπάτην σπεύδοντες συστήσαι καὶ τὴν πλάνην».

Μηδ' Ἐπισκόποις εἴκετε τὰ μὴ λυσitelouνται. Πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολίως παραινέουσιν.

(Μελετ. Ὁμολογ.)

«Τοὺς Ἐπισκόπους ὑμῶν ἐπιτηρεῖτε μόνον, ἵνα ὡσιν ὀρθόδοξοι, καὶ μὴ διδασκῶσι δόγματα ἐναντίον τῆς ὀρθῆς πίστεως, μὴ δὲ τοῖς αἰρετικοῖς ἢ ἀπεσχισμένοις συλλειτουργῶσι.

(Γενωβίου Πατριάρχου Κων)πόλεως).

«Ἐστω ὁ Ἱερεὺς (πολλῶ μάλλον καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς) μὴ σφάλλόμενος εἰς τὰ περὶ Θεοῦ δόγματα τῶν δὲ λοιπῶν αὐτοῦ οὐκ εἰ σὺ δικαστὴς».

(Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου).

«Ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις Ἐπισκόποις, μηδὲ ὡς ὑποκείσθαι κατὰ μηδένᾳ τρόπον».

(Κανὼν Γ' τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου).

«Εἰς τὰ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, οὐ χωρεῖ συγκατάβασις».

(Ἁγιος Μάρκος Εὐγενικός, Ἐπίσκοπος Ἐφέσου).

Προτίθενται τὰ ἀνωτέρω ὡς ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν παρὰ πόδας ὑπόθεσιν.

Ταξίαρχος ἐ.ἀ., ἀρθρογραφῶν ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἔγραψεν ἄρθρον ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀκρόπολις» τῆς 4.6.70 μετ' ἴτλον «Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ οἱ ἀνῶριμοι».

Εἰς ὅλον ὅμως τὸ ἄρθρον ὁ κ. Δημάρατος, ἐπιτίθεται δριμύτατα ἐναντίον τῶν φρικτωρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, τοὺς ὁποῖους καὶ ἀποκαλεῖ ἀνωρίμους.

Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω διατὶ ὁ ρηθεὶς ἀρθρογράφος ἐπιτίθεται ἔτσι. Ἰσως θεβαίως καθ' ὑπόδειξιν.

Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ γνωρίζῃ τόσον οὗτος, ὅσον καὶ οἱ «Ἀθηναγορικοὶ» ἀρθρογράφοι, ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Παραγκωνίσας τὸν νόμιμον Πατριάρχην Μάξιμον ἐπὶ ζῶντα, μοιχὸς ὑπάρχων, «μοιχὸς ἐστὶν οὐ σαρκὸς ἀλλὰ πνεύματος», ζῶντος γάρ τοῦ Μάξιμου ἤρπασε τὸν Θρόνον, καὶ ἐγένετο Πατριάρχης «κοσμικοῖς ἄρχουσιν χρησάμενος» ἐλέφ Τρούμαν. Δέον δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Τρούμαν κατέχει ἐν τῇ μασονικῇ ἱεραρχίᾳ τὸν 33ον βαθμόν.

Διὰ τὸ ὅτι ὁ Τρούμαν εἶναι τέκτων, παραπέμπω ὑμᾶς ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀκρόπολις» τῆς Κυριακῆς 22.11.69.

Διὰ τὸ ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας εἶναι τέκτων, τὸ θεβαίω τὸ Γαλλικὸν μασονικὸν διδλῖον *Les fils de la Lumière* ἐν σελίδι 313.

Κατέχομεν ἀναρίθμητα καὶ ἀδιάσειστα τεκμήρια τῆς ἀθεΐας τοῦ Ἀθηναγόρου. Ἐν ἑξ' αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ ἀνα-

φερόμενον ἐν τῷ «Ὀρθόδοξῳ Τύπῳ» τῆς 1.3.69 ἔνθα γράφονται ὅτι ὁ Πατριάρχης διακηρύττει τὰ ἑξῆς: «Ἀπατώμεθα καὶ ἀμαρτάνομεν ἐάν νομίζωμεν, ὅτι μόνον ἡ Ὀρθόδοξος πίστις κατῆλθε ἐξ οὐρανοῦ καὶ τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια». Νομίζω ὅτι δὲν χρειάζεται σχόλιον ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω.

Λέγει κατόπιν ὅτι τινὲς καταδικάζουν «τὴν σκανδαλώδη σιωπὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν». Τί ἤθελε ὁ κ. Δημάρατος νὰ ἐπευλογήσουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀθηναγόρου, ὡς ἔκαμεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Συννομοί;

Καὶ ἰδοὺ τὶ ἀναφέρει ἡ «Μακεδονία» τῆς 7.11.67, ἀναφέροντα καὶ τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου: «Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ μελέτης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ ἰδιαίτερας ἱκανοποιήσεως διεπίστωσεν ὅτι μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἡ ἐπίσκεψις καὶ ἡ νέα συνάντησις, ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν διάπυρον εὐχήν καὶ προσδοκίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου». Ἐπευλογεῖ ἡ Σύνοδος ναὶ ἡ ὄχι τὸ ἔργον τοῦ Ἀθηναγόρου; Ἀκολουθεῖ τὴν ἰδίαν γραμμὴν; Ἰδοὺ τὸ ἀνωτέρω κείμενον διὰ τοὺς λέγοντας ὅχι.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Ἀθηναγόρας διεκήρυξε «ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο καὶ δὲν ὑπάρχουν διαφορές», ὁ Συνοδικὸς Μητροπολίτης Πατρῶν Κων)νος τὸ ἐγκολπῶνεται, καὶ ἐπιτρέπει εἰς Ἀρμενίου Μονοφυσίτας νὰ λειτουργήσουν εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Ναὸν τοῦ Γηροκομείου.

Μήπως δὲν γινώσκει ὁ «ἀσκητικὸς» Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅτι ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος ἀπέδειξε ἐαυτὸν κομμοπολίτην τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ;

Μήπως δὲν γινώσκει τὴν οἰκουμενιστικὴν ὁμολογίαν τοῦ νῦν Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Νικολάου ΣΤ'; Διατὶ συλλειτουργεῖ μετ' αὐτῶν;

Δὲν ἐδιάβασε—ἐὰν δὲν ἤκουσε—ἐν ταῖς ἐφημερίσι, τὸν λόγον τοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος τῆς Φωνῆς τοῦ Φαναρίου, ὅστις προτρέπει τοὺς Χριστιανούς νὰ παρακολουθήσουν τὸν καρνάβαλον διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ σωθῶμεν, τὸ ὅποιον εἶναι ὑπόλειμμα τῆς εἰδωλολατρείας; Μήπως διεμαρτυρήθη; Ὁχι..

Διεμαρτυρήθη μήπως διὰ τὰς ἀσεβεῖς δηλώσεις τοῦ Ἀθηναγόρου, εἰς ἃς ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν του περὶ καταργήσεως τοῦ τιμίου ράσου, τὴν κουράν κόμης καὶ γενείων τῶν κληρικῶν, τὰ ὅποια ὁ θεὸς Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς «ἐιρὸν στολισμὸν τῆς Ἐκκλησίας» ὠνόμασεν; Ὁχι μόνον δὲν διεμαρτυρήθη, ἀλλὰ ἐπιτιμᾷ τοὺς διακόψαντας τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου.

Διεμαρτυρήθη μήπως διὰ τὴν δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου περὶ γάμου τῶν κληρικῶν καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν των;

Εἵκοσιν ἔτη ἐν τῇ διαυονίᾳ ταύτῃ

Ἀθναγόρας Α'

«Εἵκοσιν ἔτη ἐν τῇ διαυονίᾳ ταύτῃ οὔτε πολλά, οὔτε ὀλίγα», λέγει ὁ Ἀθναγόρας εἰς ἐπιστολήν του, ἐπὶ τῇ 20 εἰς τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν Θρόνον, πρὸς τὸν κ. Παπαθανασόπουλον, Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ «Ἑλληνικά Θέματα».

Ἀλλὰ εἰς τὰ εἵκοσιν αὐτὰ ἔτη, ὁ ἀπὸ Θεοῦ «τεταγμένος» ἔκαμε μίαν ἀνασκόπῃσιν τῶν ὧν ἔχει εἶπει καὶ πράξει εἰς βάρος τῆς ἀδαμαντίνης Ὁρθοδοξίας; Ἐσκέφθη ἀρά γε τὰ τόσα αἰρετικά, τὰ ὁποῖα ἔχει ἐκστομίσει οὗτος; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὰ ἔτη αὐτά, λέγει κατωτέρω, «ἐδοκίμησαν καὶ διέρρευσαν χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ κάτι τὸ σπουδαῖον». Βεβαίως οὐδὲν ἐπετελέσθη. Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀπὸ Θεοῦ «τεταγμένος» Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθναγόρας. Ἐν πρώτοις εἶναι μοιχὸς θρησκευτικῶς, διότι ζώντος τοῦ Πατριάρχου Μαξίμου, ἤρπασεν τὸν Θρόνον, καὶ ἐγένετο Πατριάρχης οὐχὶ ἐλέω Θεοῦ ἀλλὰ ἐλέω Τρούμαν. Ὁ Τρούμαν, ὁστις κατέχει τὸν μεγαλύτερον βαθμὸν ἐν τῇ μασονίᾳ, ἦτοι τὸν 33ον, ἀπέστειλεν τὸν Ἀθναγόραν ἐξ Ἀμερικής εἰς τὴν Πόλιν τῶν Κωνσταντίνων Πατριάρχην, διὰ τοῦ ἀτομικοῦ του ἀεροπλάνου, καὶ τοῦ ἰδιαίτερου Γραμματέως του. Τὸ ὅτι ὁ Τρούμαν εἶναι μασόνος δὲν τὸ ἀπεκάλυψε μόνον ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς Μασονίας Ἀλ. Τζαζόπουλος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 46 «Τεκτονικὸν Δελτίον» 1961 γράφονται τὰ ἑξῆς.

«Οὔτε θὰ διαφύγῃ τὴν μνήμην ὧν ἡμῶν ἡ πρόσφατος ἐξαγγελία τοῦ τόσον σημαντικοῦ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Δυτικοῦ Πολιτικοῦ Δόγματος τοῦ Ἀδελφοῦ Χάρη Τρού-

Διευθυντῆς μήπως διὰ τὰς ἐπευλογίας τῶν Ρωταριανῶν, καὶ ὧν τῶν μασονικῶν παρακλαδίων;

Ποῖαν ἀπρέπειαν κ. Δημάρατε διέπραξαν κατὰ τοῦ «Πατρὸς τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας» τινὲς τῶν φρυκτωρῶν; Ἐπειδὴ ἔπαυσαν τὸ μνημόσυνον; Ὁρθῶς ἐποίησαν. Ἀλλως καὶ τοῦτο ὀρίζει ὁ ΙΕ'. κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρως Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τὸ αὐτό, δηλ. τὴν μὴ ὑποταγὴν εἰς τοιοῦτους ποιμένας δηλοῖ καὶ ὁ Γ'. Κανὼν τῆς Γ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Δικαίως διέκοψαν τὸ μνημόσυνον, διότι «προσεχώρησε ἀνεπιφυλάκτως εἰς αἵρεσιν» κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Ἀμβροσίου.

Ἐὰν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Χριστιανοὶ ἠκολούθουν μὲ παρρησίας τοὺς ποιμένας τῶν εἰς ὅσα ἄνομα καὶ παράνομα ἐδίδασκον, τότε δὲν θὰ εἶχε μείνει τίποτε ἐκ τῆς χριστοπαραδότου πίστεως.

Ἐξ ὧν τούτων καταφαίνεται ἡ συνεργασία Ἀθναγῶν—Φαναρίου, καὶ ἡ ἐπικειμένη προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐδῶ ἔχει λοιπὸν θέσιν τὸ ρητὸν τοῦ Κυρίου λέγοντος: «Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα μου τὴν ἐπιθυμητὴν εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπαλείας».

Θεολόγος Η.Κ.

μαν, ἡ ὁποία ἐγένετο τὸ πρῶτον ἐν συνεδριάσει τῆς Μητρὸς του Τεκτονικῆς Στῆς, ὅταν οὗτος ἦτο Πρόεδρος τῶν Η. Π. Α.». Τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθείαν τοῦ Ἀθναγῶρου, ἐφ' ὅσον συναυλίζεται μὲ τοιοῦτον εἶδους ἀνθρώπους. Τὸ ὅτι δὲ εἶναι μασόνος, τὸ βεβαίον καὶ τὸ γαλλικὸν μασονικὸν διβλίον *Les fils de la lumière* («Οἱ Υἱοὶ τοῦ Φωτός») ἐν σελίδι 313. Σπουδαῖον τεκμήριον ὁ κατέχομεν διὰ τὰ μασονικά φρονήματά του, εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολή, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ «Ἐλεύθερος Κόσμος» τὴν 14ην Ἰουνίου 1969, πρὸς τὸν μόνιμον Γραμματέα τοῦ Ρωταριανοῦ ὁμίλου Ἀθναγῶν Εὐάγγελον Μέξην, εἰς ἣν ἐπευλόγει τὸ ἔργον τοῦ Ρόταρι, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν εἶναι τὸ πρόθυρον τῆς Μασονίας. Ἀλλὰ καὶ τί βλασφημία δὲν ἔχουν ἐκφυγεῖ ἀπὸ τὰ Πατριαρχικά χεῖλη; Ὅταν λέγῃ ὅτι, «ἐπ' αὐτῶν ἐθακάμαρτά νομίζω, ἐὰν νομίζωμεν ὅτι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις κατήλθε ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια... Τὰ δόγματα ἅς τὰ κλείσῃ κάθε Ἐκκλησία εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν της», οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ οἱ ἀκούοντες ταῦτα δὲν γίνονται τότε Πανθεῖσταί, ἐφ' ὅσον ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἡ κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς βεβαιώνει ὅτι «εἶναι τὸ ἴδιον» καὶ δὲν ὑπάρχουν διαφορές; Καὶ ὅμως ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὁ συντάκτης τῆς «Ἐπιστολῆς αἰσῶντος» λέγει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτούς, καὶ ἅς μὴν συμφωνῶμεν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ τῶν φρονήματα. Ἀλλὰ, ἅγιε Πάτερ Ἐπιφάνιε, ὁ 3ος Κανὼν τῆς Γ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει ὅτι: «Ἀποστατήσασιν ἡ ἀφίσταμένοις Ἐπισκοποις, μηδὲν ὑποκείσθαι κατὰ μὴδὲν τρόπον». Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξος καὶ παράλογος ἡ ὑμετέρα θεωρία; Ἀρχίζει διάλογον διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα, ὅστις ἀρνεῖται τὸ κυριώτερον δόγμα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, τὴν Ἀγίαν Τριάδα. Μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα συνεπροσευχήθη ἐν Βατικανῷ, καὶ Φαναρίῳ, καὶ ἀπήγγειλαν ὁμοῦ τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Κατὰ τὴν ἐν Ρώμῃ μετάδοσίν του ἔδωκε ἐντολήν, ὅπως ἐκτελῇ χρὴ Ὁρθόδοξον Ἱερέως, Καθολικὸς (ἐν ἀπουσίᾳ Ὁρθόδοξου Ἱερέως). Εἰς ποῖαν ὁμοῦ ἀπόφασιν ἦ ὅρον τῶν Ἀγίων Ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐπιτρέπεται τοιοῦτόν τι; Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες: Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας Θ', τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ΣΤ', Ἀγίων Ἀποστόλων ΞΘ', καὶ ἀπαγορεύουν ρητῶς τὴν συνεπροσευχὴν μετὰ αἰρετικῶν ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως ἐπὶ κληρικῶν καὶ ἀφορισμοῦ ἐπὶ λαϊκῶν. Ὁ Ἀθναγόρας ὁμοῦ, δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ καὶ τοῦτο, ὅτι δηλ. ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Παπιστῶν εἶναι φοβερός, καὶ δὲν βλέπει ὅτι ἡ ὀργιάζουσα Οὐνία, κοντεύει νὰ διαλύσῃ τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας. Μέσα εἰς αὐτὰ τὰ 20 ἔτη, τί ἐποίησε πρὸς δόξαν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Οὐδέν. Ἀλλ' ἅς προχωρήσωμεν. Μνημόσυνον διὰ τὸ ἀεροπορικὸ δυστύχημα τῶν φονευθέντων Τούρκων μετὰ τοῦ Μεντερὲς ἐποίησε,

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

καί ἔφαλλε νά ἀναπαύσῃ ὁ Θεός τὰς ψυχὰς των μετὰ τῶν Ἁγίων. Μετὰ τοῦ Ἀρμενίου Πατριάρχου συνεπροσευχήθη, ὡς ἀνέγραψε ὁ τύπος τῆς Κων)λεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ καθαιρεθῇ οὗτος; Naί ἢ οὐ; Καὶ ἐὰν ναί ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία διαπὶ δὲν προβαίνει εἰς τὴν καθάρισιν; Αἱ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διαπὶ δὲν πράττουν ἀναλόγως; Ἀλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, οἵτινες ἐπὶ 46 ὁλόκληρα ἔτη ἀγρόν ἡγόρασαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Παπτολατινικοῦ ἢ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, θὰ ἐπιληφθούν τῆς ὑποθέσεως τῆς καθαιρέσεως; Αἱ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους δὲν ἐνεργοῦν καταλλήλως. Ὁ παποσιολογιώτατος κ. Ἐπιφάνιος εἰς τὴν «Διατριβὴν» του λέγει: «Ἄν ὁ Πατριάρχης προχωρήσῃ ἀκόμη, ἂν προβῇ εἰς ἐνώσεις τότε θὰ ἴδῃς ποίαν στάσιν θὰ τηρήσωσιν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... οἵτινες δὲν εἶναι φιλοπαπικοί, δὲν εἶναι ἐνωτικοί, δὲν εἶναι ὁμόφρονες τῷ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρᾳ. Ἀλλὰ τί διαδήματα νὰ κάμῃ ἀκόμη ὁ Ἀθηναγόρας; Εἶδομεν ἄλλως τε καὶ τί στάσιν ἐτήρησαν οὗτοι, ὅταν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, ὁ ἱερεὺς Τιμόθεος Κοντομέρκος ἐκοινώσῃ τὰς 20 καθολικάς. Εἶδομεν ποίαν στάσιν ἐτήρησαν ὅταν ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν Κων)νος ἐπέτρεψε εἰς Ἀρμενίους Μονοφυσίτας, νὰ λειτουργήσωσιν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ναὸν τοῦ Γηροκομείου. Εἶδομεν ἐπίσης καὶ τί στάσιν ἐτήρησαν, ὅταν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, ἐπέτρεψε εἰς κληρικοὺς νὰ κυκλοφοροῦν με πολιτικὴν περιβολὴν ἐν μέσῃς Ἀθῆναις. Ἀλλὰ ἰσαδελφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, εἶναι καὶ ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος, ὅστις εἶναι γνωστὸς διὰ τὰ μασονικὰ καὶ διὰ τὰ Ἑβραϊκὰ αἰσθηματά του. «Ἐσχάτως ὁ ἑβραῖος δικηγόρος Φράνκ Γκόλντμαν ὡς ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς Διεθνoῦς Ἑβραϊκῆς Στοᾶς Β'. ΝΑΙ Β'. ΡΙΤΗ εἰς θρησκευτικὸν δεῖπνον τοῦ ἀπένευμε τὸ βραβεῖον τοῦ «Ἄνδρός τοῦ Ἑτους», διότι εἰσηγήθη εἰς τὸ Γενικὸν Συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ψήφισμα ἐναντίον τοῦ ἀντισιωνισμοῦ. Μὲ τὸ ψήφισμα ἔκαμαν μία τρύπα στὸ νερό, διότι δὲν ἐτόνισαν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἄμεσον συνάρτησιν μετὰ τὸ στυγερό ἐγκλημα τοῦ Γολγοθᾶ» (Νιχολ.. Φαρουδάκη «Σκοτειναὶ Δυνάμεις καὶ Χριστιανισμός»).

Αὐτὰ λοιπὸν ἐπιτελοῦν οἱ «Πατέρες» τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνοίγεις τὰ ὦτά σου εἰς τὸν Ἀθηναγόραν καὶ ἀκούεις νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι ὅλαι αἱ θρησκείαι εἶναι οὐρανοκατέβητοι, καὶ ὅποιαν ἀκολουθήσῃτε εἶναι τὸ ἴδιον. Ἀνοίγεις τὰ ὦτά σου εἰς τὸν Ἀμερικῆς Ἰάκωβον καὶ ἀκούεις ἄλλους ἐξωφρενισμούς, ὅτι θέλει ἀνανέωσιν ὁ Χριστιανισμός, λές καὶ εἶναι καμμία ἐπιχείρησις, ἥτις ἔπαθε κατὰπτωσι. Ἀνοίγεις τὰ ὦτά σου καὶ εἰς τὸν Χαλκηδόνος Μελίτωνα καὶ ἀκούεις νὰ σοῦ λέγῃ: «Μὴ χλευάζετε καὶ μὴν περιφρονήσετε τὸν καρναβάλον. Νὰ τὸν προσέξετε ἐφέτος με σεβασμὸ καὶ βαθὺ στοχασμό». Τί εἶπω ἢ τί λαλήσω;

Ἴδου λοιπὸν ἡ κατάστασις, ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. «Ἑλλήνες φρυκτωρεῖτε ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας» (Ἁγιος πρῶν Φλωρίνης Χρυ-

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, δέον ὅπως ἀπευθύνωνται τοῦ λοιποῦ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον πρὸς τὸν οἰκονομικὸν Σύμβουλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

«ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΜΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ

Ν' ἀρχίσῃ δημιουργικὸς «διάλογος εἰρήνης» μεταξὺ παλαιομερολογιτῶν καὶ ἐπισήμων Ἐκκλησίας, προτείνει ὁ γνωστὸς ἱερεὺς κ. Ἰωάννης Διώτης, ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ὑπερβαίνουν ἤδη τὸ 1.000.000, ἀναφέρει σὲ σχετικὴ ἐπιστολὴ του, καὶ αὐξάνονται συνεχῶς ἀποτελοῦν δὲ τὸ πλέον θρησκευόμενον ποίμνιον. Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, συνεχίζει ὁ κ. Διώτης νὰ συγκληθῇ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ προέλθῃ εἰς διάλογον εἰρήνης μετὰ τῶν ἡγητῶν τοῦ Παλαιομερολογιτισμοῦ πρὸς ἀναζήτησι κάποιας λύσεως εἰς τὸ παλαιομερολογιτικὸν πρόβλημα.

Βροδυνή 11—7—70

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

σόστος). Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι εἰς τὸ στόμα τῶν λύκων, τὰ ἅγια ἔχουν παραδοθῇ εἰς τοὺς κύνας καὶ οἱ μαργαρίται εἶναι ἐμπροσθεν τῶν χοίρων. Ἄς ξυτηήσωσιν λοιπὸν καὶ οἱ Ποιμένες τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, διότι κοιμῶνται ὑπνὸν βαθύν.

Οἱ περισσότεροι ἔνα σκοπὸν ἔχουν, πῶς θὰ ἀφανίσουν εἰ δυνατόν, τὴν ὑγίᾳ μερίδα τοῦ Ὁρθόδοξου, τοῦ γνησίου Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ. Ἄς μὴν κοιμῶνται, διότι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔχουν εἰσδύσει λύκοι φοβεροὶ με ἐνδύματα προβάτων. Ἄς ἐπιληφθούν τῶν ὑποθέσεων, διότι εἰς τὸν αἶῶνα μας ἴσως ὑψωθῇ νέον Καρμῆλιν, καὶ ἡ τύχη τῶν ἱερῶν τοῦ Βασιλ τοῦς ἀναμένει.

Ἄς βοηθήσωμεν λοιπὸν ὅλοι στεντορίᾳ τῇ φωνῇ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μῆ καρδίᾳ: «ΣΤΗΡΙΞΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ἩΝ ΕΚΤΗΣΩ ΤΩ ΤΙ ΜΙΩ ΣΟΥ ΑΙΜΑΤΙ».

Θεολόγος Η.Κ.